

เรื่องต่าง ๆ ของครูเทพ

รวบรวมจากที่ได้พิมพ์แล้วในที่ต่าง ๆ โดยได้รับอนุญาต

พ. ศ. ๒๔๖๗.

โรงพิมพ์กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย

น. ๕๓๖

(๗๐)

เรื่องต่าง ๆ ของ กรุงเทพ

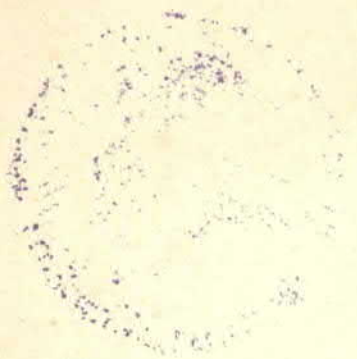
รวบรวมจากที่ได้พิมพ์แล้วในที่ต่าง ๆ โดยได้รับอนุญาต

พ. ศ. ๒๔๖๘.

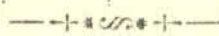
* * * * *

โรงพิมพ์ กรม ตำรา กระทรวง ศึกษาธิการ

บัญชีเรื่อง

๑. เรื่องสิบสี่กว่า ๆ สิบห้าหย่อน ๆ	หน้า ๑
๒. การทดลองของศาสตราจารย์ เรื่องคาทิพย์
และแสงมฤตยู	” ๑๐
๓. เรื่องผีทะเล	” ๓๗
๔. ออกป่าหิมพานต์	” ๔๕
๕. โทษโดยควรแก้โทษานุโทษ	” ๗๒

เรื่อง สิบสี่กว่าๆ สิบห้าหย่อนๆ.

—๑๑๑—

ฉันมีอายุย่างขึ้น ๑๕ ปี. แต่ก่อนเคยถูกนับอายุเป็นขวบๆ ตั้งแต่
แม่ไปเมื่อปีกลายนี้ว่า 'ขวบ' เขานับสำหรับเด็ก ส่วนผู้ใหญ่เขานับเป็น
ปีที่นั้น ฉันก็เลยนับเป็นขวบอย่างแต่ก่อน คนอื่นๆ เขาย่อม ก็เพราะ
เขาเห็นว่า——ฉันพ้นเขตต์เด็กแล้วนี่เอง. ทำให้แก่ การเวียนหนังสือ
ฉันจะตรงเวียนต่อไปก็ไม่ใช่จริงๆ ทุกวันนี้เขาเวียนกันหนาๆ ทั้งนั้น;
โรงเรียนก็อยู่ใกล้ บ้าน เด็กแต่ข้าง ๓ ไมล์ กลับบ้านยังมีเวลาช่วยการ
บ้านได้ฉะไป.

หลวงพ่อบอกฉันเป็นสมาจารวัตรระกอก บิดหลวงลุงก็เป็นสมาจาร
วัตรโยสลัใกล้ๆ กัน เหตุฉะนั้นฉันออกจะเป็นลูกสมาจาร หลานเจ้าวัตรเข้า
คำวาอยู่ลึกหน่อย. ทั้งๆ ที่คุณแม่และคุณย่า ชอบฉันอยู่ร่วมกันทั้งนี้ฉัน และ
ช่วยกันเป็นมรรคนายิกาวัตรระกอก กับวัตรโยสลั ทำบุญตักใหญ่; ประเพณี
จัดการเรื่อง ก่อพระทราย ประเพณีเวียนไวสลาภภัทรา, ตักบาตร น้ำผึ้ง, ตักบาตร
ข้าวสาร, ถวายผ้าจำนำพรรษา, ถวาย, ผ้าป่า, ปฏิสังขรณ์โยสลั, ศาสนา,
สนุกกันตลอดปี, ก็ไม่มีเวลาเว้นว่าง. ฉันต้องรับหน้าที่ทักขณีย์เสียไร
เป็นคราวใหญ่ และเป็นงานมากมาย เพราะโอรสของคุณแม่, และโอรสของคุณย่า,
ทั้ง ๒๐ คน เป็นที่ หน้าเวียนไว เก่งเสียด้วย; หลวงพ่อกับหลวงลุงไม่ทำท่าอะไร

เป็นแค่คอย อนุโมทนา และ พิมพ์พระ แก่ผู้ ที่เข้าเรียไร ก็พอแล้ว, ใต้
มรรคนาฬิกาเก่ง ๆ เช่นนี้ วัตไม่รุ่ง เรือง รุ่ง เรือง เมื่อไร?

ที่จริง ลูก สมภาร หลาน เจ้า วัต อย่าง ฉันทะ จะเข้าวัต ถือคือ ถ้า ไม่
เป็นแม่ ชื่อนาง ก็ต้องสมณะสวค มนตร์ ภาวนา ประพฤติ ทั่ว คร่ำ เกรอะ นุ่งผ้าสี
ค่น ๆ นาน ๆ จึง หวีเราะ ลัก ที่หนึ่ง เล็ก แด่ง ทั่ว สวย ๆ ทาแต่ แป้ง ไม่ ต้อง มี
น้ำอบ และ อะไร ๆ ที่เป็น แก้ว วัต ต่าง ๆ อย่าง คุณแม่ และ คุณ ย่า; แต่ ฉันทะ
ทำไม่ ใ้ อย่าง ที่ ควร จะ ทำ เสีย เลย ใ้ แต่ หวีเราะ วัน ยัง คำ เป็น เกลต กับ
กระรอก และ ประกาศ หนังสือ พิมพ์ ที่ บอก ขายน้าบย ก็ ๆ และ เครื่อง แต่ง
ทั่ว สวย ๆ ขาว หนึ่ง ก็มี ใ้ ของ เล็ก น้อย ฉันทะ ต้อง คอย อ่าน เสมอ ถึงแม้
จะไม่ ใ้ ไป ดู หนึ่ง รุ่ง ๆ สม อยาก.

ฉันทะ กลุ้มใจ เรื่อง พระธรรมบท เหลือ เกิน. เรา มี เล่ม เล็ก อยู่ ที่ บ้าน
เล่ม หนึ่ง! ฉันทะ ใ้ ส่อง เล็ง ทาย แด่ง ดู เรียบ ๆ ไม่ ให้ ใคร เห็น แต่ จำ เพาะ ไป
ถูก ทรง คำ ทำ นาย ว่า “ฉันทะ มี มี่ ต่อ ไป จะ เป็น สุข ใหญ่ แต่ ชาย ขาว คน หนึ่ง
คำ คน หนึ่ง จะ ทำให้ ใ้ ความ เทื่อ ตรัชน รำ คาญ ไ้ มาก.” ฉันทะ กลุ้มใจ รุ่ง,
คน อย่าง นาย แสง ก็ ต้อง เรียก ว่า ขาว และ อย่าง นาย เข้ม ก็ ต้อง เรียก ว่า คำ,
เข้า คำ รา เลีย ทั่ว. เพื่อน บ้าน หนึ่ง ทั้ง สอง คน นี้ เขา ก็ เอา ใจ ใส่ ใน ตัว ฉันทะ
เท่า ๆ กัน ถ้า จะ ว่า ไป จะ ตัก สนิ ยาก ที่ เกียว ว่า ใคร ก็ กว่า ใคร; เพราะ เขา ก็
ทั้ง สอง คน ความ รู้ ก็ ที่ ก็ ใ้ ฟา ก็ เก่ง คน หนึ่ง เป็น ข้าง เจียน อีก คน หนึ่ง
เป็น คำ วร และ เขา ทั้ง สอง ถ้า จะ เรียก ว่า สวย ก็ ไม่ ผิด ความ รุ่ง เลย.

พี่ วร ลูก คุณ ย่า ถึง เจ้า หล่อน เป็น สาว ใหญ่ ก็ เป็น เพื่อน สนิท ที่ พอ

คุยถูกคอกับฉัน ไว้ความลับกันได้ คนอื่น ๆ พูดล้วนแต่เรื่อง คร่ำเคระ
 น้าเอื้อทั้งนั้น พี่จง, ถึง แกจะเข้าวัดเข้าวา แกก็ยังสนุกในเรื่อง แท่ง
 ทัว, เรื่องผ้าสวยๆ น้าอบหอมๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่เรากำลังปรึกษากันทุกวัน
 แต่แกไม่ใช่คนสวย เราทำอย่างไรได้ รูปธรรมนามธรรม คำนี้คุณแม่กับ
 คุณย่าชอบใช้นัก ถึงพี่จงจะแต่งตัวให้วิเศษอย่างไร แกก็เพียงเรียกได้ว่า
 พอไปวัดวาได้เท่านั้น ถ้าพี่จงคมคายพอใช้ แต่กระซอกยังบอกฉันว่า
 ทาของ ฉันคมยิ่งกว่านั้น แต่ปากแกเสียสู้ของ ฉันไม่ได้.

เวลาคุยกระซอก ฉันก็พอใจแล้วว่า ริมฝีปากฉันบางมีสีแดง เว
 โทษไม่ต้องแต่งแต้ม, มีวงพอเหมาะและประจบกันมีคชิตก็ เวลาเผย
 ริมฝีปากก็แลเห็นไวพจน์ทั้งข้างบน ข้างล่าง ขาว สะอาด และเรียบ ฉันชอบ
 ใจปาก และฟันของ ฉันเหลือเกิน จนต้องทำท่าเผยปากหุบปาก ยิ้มละมัย
 ในกระซอก ทุกๆ คราวที่ฉันผ่านกระซอก เพราะฉะนั้นฉันเกือบจะขอใ้ว่า
 ฉันรู้จักหน้าของ ฉันเอง ก็เท่ากับหน้าของคนอื่น ๆ คำที่ได้ยินในกระซอกวันละ
 หลาย ๆ หนนั้นเอง.

พี่จงแกเก็บมั่วหัว สมรูป แกไม่มีทะเลาะกับใครเลย และใคร ๆ
 ก็ไม่กล้าทะเลาะกับแกต่อหน้าฉัน. ฉันเป็นลูกน้อง และอายน้อยกว่า
 ก็จริง, แต่แกนิสัยดีและเกรงใจฉันมาก เราจึงเป็นเพื่อนสนิทกันได้เสมอ.

เรื่องนายแสงกับนายเข้มเราพูดถึงกันเสมอ แต่เรื่องแท่งพระ
 ธรรมบทฉันมิได้ขยายแก่ใครเลย แม้แต่พี่จง เพราะมันให้รู้สึก กระตาค
 ปาก แต่ที่ร้ายที่สุดนั้นคือ ความกระตือรือร้นอันใด ที่ตกสิ้นไม่ลงว่า

ใครจะดีกว่าใคร และใครจะสวยกว่าใคร. เวลาที่นายแสงมาพบคุณ เพราะทั้งสองคนคุณสนใจที่จะมาพบฉันเสมอๆ ฉันก็นึกว่านายแสง แน่แล้วที่ถูกใจฉันมาก จนกระทั่งเสียใจแทนนายเข้ม บางทีถึงน้ำตาคลอหน่วย ด้วยเหตุสสาร, แต่ครั้นเวลาที่นายเข้มมาพบมากับ ความรู้สึกมัน กลับเป็นนายเข้มที่น่าเอ็นดูมาก, แก่มีอะไรที่ปลูก เลือคนอื่น ๆ ไปได้ จนฉันรู้สึก ว่าบางทีเวลาพบๆ กัน ถ้าส่องกระจกได้ คงเห็นเลือกขึ้นสีหน้าแดง กว่าปรกติ ซึ่งปรกติก็ฉันว่าแดงพอใช้ อยู่แล้ว. แต่เดี๋ยวนี้คนไหน แน่ที่ดีกว่ากันจริง ๆ เป็นข้อที่ฉัน อยากจะรู้, เพราะ เมื่อถึง คราว จะต้องตอบจะได้รู้ว่า จะตอบใคร อย่างไร. ปัญหาข้อนี้เองที่ทำให้กระอัก กระอ่วนใจ ฉัน เหลือ เกิน.

ความ กระอัก กระอ่วนนี้ ยี่สิบวันเช้า อาการ ก็ยิ่ง มาก ขึ้น ทุกที. จนพี่จอร์ ซึ่งเป็นคนช่าง สักเกต ถามฉัน วันหนึ่งว่า “หมูนี่แม่หนู เป็นอะไรไป คุณเชื่อมั้มีผิดปรกติ?” แต่ฉัน ก็ชวนไล่ลพไปเสีย เรื่องอื่น นึกๆ ก็อยากจะปรึกษา บางทีพี่จอร์จะช่วยตอบได้ ว่าขาวดี หรือ ดำดี แต่ถ้าบอกเรื่องนี้ ก็จะต้อง บอก เรื่อง พระธรรมบทซึ่งฉัน กระสาก จริง ๆ ไม่อยาก จะบอกใครเลย แม้แต่พี่จอร์.

วันหนึ่ง รูปสวยซึ่งฉัน มีออกดอก อยู่ ในกระถามมีสีหน้า สดใส เหมือนนักปราชญ์, ทำความรู้สึก ให้เกิดขึ้นแก่ใจฉันว่า เมื่อถึง เวลาเข้าจริงใจของตัว เองนั้นแหละ ระตึงสั่นได้ถูก ไม่มีผิดละ แล้ว ก็จะต้อง บอกอีกคนหนึ่ง ด้วย ความ สงสาร และ น้ำตาคลอหน่วยว่า “เป็นการ หนักจริง ๆ เราต้อง อโหสิกันแต่บัดนี้” ผู้นั้น เขา คง จะร้องไห้ และหาว่า ความ สวย

ของเราเป็นเครื่องผูกพันและล่อลวงเขาให้รัก ซึ่งเป็นความจริงที่เคียด
 เลยกลายเป็นเราใจโหดร้าย ทำให้คนอื่นอีกใหม่ได้จม นำสงสารนี้หน
 อยากรู้กันว่าผู้หญิงจำเป็นต้องอยู่ในที่ลำบากอย่างฉันทุกคนหรือ ที่จริง
 ทำไมไม่เห็นลำบากอย่างนี้? หรือจะเป็นเพราะเก๋ไม่สวย? แน่และ
 ใคร ๆ ก็จะต้องมีที่รักแต่เพียงคนเดียวฉันก็ต้องการคนเดียวเท่านั้น
 แต่เดี๋ยวนี้คนไหน? คนขาวหรือคนดำแน่? กรรมเวรจริง ๆ.

* * * * *

เย็นวันหนึ่งฉันเดินเล่นอยู่หน้าบ้าน เห็นนายแสงนั่งเข็นรถ เขา
 สี่หน้าปากข้างโน้นอยู่ที่หน้า กำลังขายผักกิน นึกนึกหาของที่ตึงตึง
 ภาพ, ทำงานอย่างค้มกค้มค้ม ฉันจึงแอบเข้าไปที่ข้างหลัง ไปให้รู้ตัว
 เวลานั้นฉันกำลังแต่งตัวสวยด้วย เป็นธรรมดาในใจของฉันที่ตึงตึง
 แต่งตัวสวยเวลาเย็นๆ แล้วเที่ยวเก็บดอกไม้มาให้คุณแม่กับคุณป้า
 บุษาวะ.

นายแสง เข็นพลาจเพลินปั่นขึ้นคนเดียวว่า “ถ้าวันนี้ขายได้สม
 ราคาก็ —” ช่างเข็นเขาอาบแดดคนเดียวได้ อย่างเดียว กับช่างเก็บ
 ดอกไม้ เช่นฉันเคยพล่ามเล่นคนเดียวบ่อยๆ และคำพูดของเขาทำให้ฉัน
 ใจเต้น นึกว่า คนขายนี่เอง แน่แล้ว ถูกใจของ กามเทพเข้าแล้ว และ
 เวลาที่ตัดสินใจของเราจะต้องมาถึงเข้าร่มเร็วแล้ว. เพื่อจะแสดง ความ
 ของอาจไม่ประมาทช่วยเงิน ฉันจึงแอบขึ้นด้วยนาฬิกาที่พยายามให้เป็นธรรมดา
 ที่สุกว่า “ถ้าขายได้ละก็จะทำอะไรอะ?”

นำส่งสาร นายแสง แก่ตกใจเหลือใจมาก แต่ไม่นึกว่าฉันอยู่ที่นั่น แก่ก็มีศรัทธาเคารพนับถือๆ ทำหน้าเหย นำขึ้น นำเอ็นดู แล้วตอบว่า “ก็จะไ้เงินพอที่ฉันจะ —”

แน่แล้ว คนขวนี่เอง แน่เสียแล้ว ฉันรู้สึกว่หน้าฉันแดง — กำ,
ใจคอตึกตัก แต่แข็งใจหัวเราะทำเป็นขันและไม่เข้าใจ.

“ฉันจะไ้แต่งงานยังงั้ละยะ” เขาพูดต่อจนจบประโยค. ฉันต้อง
เมินเพื่อจะซ่อนไม่ให้เขาสังเกตสีหน้า. แต่ฉันรู้แน่ว่าที่เคียวว่าเขาบอกฉัน
และรู้สึกราวกับว่าวงแขนของเขาจะค่อยๆ โอบมาที่ตัวฉัน. แต่โดนเสียง
ร่ำกันก็ยังไม่ย้ายอยู่บนแผ่นภาพแกรีกๆ เขาคงกระตาคมากนั้นเอง.

“แม่หนูยังไม่ทราบว่คู่รักของฉัคือใคร กระมัง” เขาเอ่ยขึ้นแล้ว
ก้มหน้าทำงาน ซึ่งเป็นโอกาสให้ฉันหันไปทางเขาไ้ และนึกว่
“นี่หมายเอาตัวเราเข้าแล้ว ใจเราเห็นระตักสินเขาคนขาว แน่เสียแล้ว”
แล้วก็ทำใจม่ พูดย่างไ้ว่ “ฉันจะไปทราบอย่างไรไ้ยะ?” เลือด
พุ่งขึ้นหน้าฉันฉูดๆ ต้องเมินหน้าอีก และรู้สึกเหมือนว่อะไรต่ออะไร
จะตามมาเป็นกระบวนแห่ใหญ่โตละทีนี้.

“เรามั่นกันมาป้กว่าแล้ว แต่เวลานี้ฉัยังไม่เป็นป้กแผ่นพอที่
จะแต่งงาน ถ้าฉัขายรูปนี้ไ้สมราคาละก็ —”

เขาพูดพลางย้ายร่ำกันพลาง กระมัง ฉัก็ไม่กล้าดูเขาอีก และไม่รอ
อยู่ให้เขาพูดจบประโยคด้วย ฉัเปิดหน้าต่างขึ้น เรือน ทรงเข้าห้องนอน
วิ่งขึ้นทันอน ทำผ้าเช็ดหน้าเปียกชุ่มด้วยน้ำตา และแน่แก่ใจว่ ที่แท้ก็

คนทำนั่นเอง ทำให้คนขาวไม่หวั่น. เป็นวันนั้นทั้งเย็น ตลอดเวลาหลับ
ไปในกลางคืน ฉันบอกไม่ถูกว่าฉันเป็นอย่างไร.

* * * * *

ที่ไต้หวันมาประท้วงหลังบ้านเป็นที่สบาย วันหนึ่งฉันนั่งฟังนกกระหวอด
หัวไขนมันกระโดดร้องเพลง อยู่บนส้มทุม นายเข้มกำลังแต่งยูนิฟอร์มเดิน
กลิ้งจากทำงานเข้ามาทางถนนหลังบ้าน ประเดี๋ยวเดี๋ยวก็เข้ามานั่งจุ่มอยู่
อยู่ที่เก้าอี้ยาวข้างฉัน ทำให้ฉันใจหาย.

สนิทกันอยู่นาน และการคุยกันก็เป็นที่เพลิดเพลินตามเคย. ฉัน
แน่ใจว่าแกชอบเพราะว่าฉันคุยเก่ง และฉันก็ต้องสรวลว่า เดี๋ยวนี้แก
คุยกับฉันถูกกันยิ่งกว่าใคร ๆ หมด. เป็นการสนทนาที่ไปทีไรก็ต้องกลืนใจ
ถึงเรื่องว่าใครแน่อีกต่อไป.

“ฉันมีความปลื้มใจว่ารักกับไต้หวันสวรรค์.” คำที่แกเอ่ยเสียงดัง
ขึ้นนี้แปลกมาก แต่ฉันก็นิ่งเสีย ที่ที่หรือว่าแกจะขยายอะไรต่อไป. เปล่า
แกจนแค่นี้ ตกลกกล่าวประโยคเดิมซ้ำอีก แล้วก็เพ่งดูฉันจนฉัน
กระตาคต้องเหม็นเสีย. ฉันเห็นแกลำบากเต็มประดา แกคงจะมีความมั่ง
หมายสำคัญอะไรอย่างหนึ่ง เพื่อจะให้การคุยพอทำเนินไปได้ตามนิสัย
ของคนคุยเป็น, ฉันก็ปรารภว่า “จะ ฉันดูเธอเบิกบานมาก แต่ก็เห็น
ธรรมดาที่เธอเป็นคนหน้าชื่นตาบานอยู่ เสมอไม่ไหวหรือจะ?”

“จะ ก็เช่นนั้น แต่เวลานี้ฉันเป็นสุขกว่าเวลาไหน ๆ หมด.” แก
เสียแล้ว นายเข้มพูดประโยคเก่า หมายถึงตัวฉันแน่ที่เดียว, ฉันรู้,

พอนึก เช่นนั้น เลือดก็ซ่าขึ้น หน้าจันฉัน ค้าง กับ กุณิน ปลดปล่อยให้แม่พระ ธรรม
เห็นความลับ แค่นี้ ก็พอ.

“ทำไมฉันจึงเป็นสุขจริง ๆ กับคุณสุวรรณศักดิ์ ฉันจะคิดถึงบอกแม่แทนให้
ทราบสักหน่อย. ฉันเป็นสุขจริง ๆ เป็นสุข เพราะว่าฉันได้รักใคร่กับแม่
ปลงใจให้แม่ทำงานกับฉัน” พลันฉันนึกถึงความมีฉันและว่า “น้องรักที่
เจ้าเป็นน้องของแม่จรวง แต่นั่นไปจะคิดถึงเป็นน้องของพี่ ญาติของแม่จรวง
ทุกคน พี่จะรักอย่างญาติของพี่หมด กับที่แม่จรวง รัก ญาติของพี่
ทุกคน เหมือนญาติของแม่จรวง เช่นเหมือนกัน.”

เวลานั้นเราขึ้นขึ้นทั้งสองคนแล้ว เขาบอกข่าว แล้วเขาก็จะกลับไป
บ้าน. ฉันต่อสู้ กับน้ำตาที่กำลังไหลลงมาให้ ไ้ และ ประจักษ์
ไม่ให้เสียงสั้นว่า “ฉันนึกถึงมาก” แล้วฉันก็ทำไป. ฉันวิ่ง
ขึ้นบันไดเรือน เข้าห้อง ฉันทำนอน และ ทำผ้าเช็ดหน้าให้ชุ่มด้วยน้ำตา
อีกหนหนึ่ง, ไม่ใช่เพราะ อิจฉาพี่จรวง และ ไม่ใช่เพราะ เสียใจนายเข้ม
แต่เพราะมารู้ สัก ตัวว่าฉันเป็นคนชั่ว เหลือเกิน เป็นเด็กที่แตกในใจสาว
แล้วก็เลยฝันไปว่าตัวเป็นสาว และนึกว่าไม่มีใครจะเคยทำตัว ไม่มีใคร
สวยกว่าตัว, คนทั้งโลกนี้จะชั่ว มารุมคิดตัวเหมือนตัว ที่ตอนหลังฉันเองว่า
เลิกปล่อย ความเศร้าใจ ในระหว่างนั้นเป็นอย่างไร. ฉันไม่มีคำอะไร
แต่เวลาเป็นเครื่องฆ่าความเศร้าใจได้เป็นอย่างดี เพราะ ฉะนั้นเวลาว่างไป
ใจของฉันก็ค่อยสว่างไสวขึ้น. เหตุการณ์ทั้งหลายได้ทำให้ฉันเป็นคน
มีสติสัมปชัญญะมากขึ้น เป็นคนดีขึ้น ฉะนั้นพอวันเกิดมาใหม่ หลงไปแล้ว

ฉันก็รู้สึกว่ “สาธุเวลาอันค่นาย คือสียสึ่กว่า ๆ สียห้ำห่อน ๆ ักลิ่ง
 ฝัไปแล้วโดยสวัสดิภาพ, นัยว่าสิ้นเคราะห์.” สิ้นคำให้การของ ฉันเพียง
 เท่านั้น ขอแม่วุ่น ๆ ทั้งหลายจงจำเ็นคติไว้.

เสนาศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๘

การทดลองของศาสตราจารย์
เรื่องตาทิพย์ และแสงมฤตยู

—*—*—

ได้จากสมุดจดหมายเหตุของศิษย์สนิท
แห่งท่านศาสตราจารย์นั่นเอง.

ศาสตราจารย์ แก้ว กากะหนึก แห่งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นผู้ให้ชีวิตแก่หน้าที่อย่างน่าสรรเสริญ นอกจากเวลาแสดงปาฐกถากับเวลาหลับแล้วมักขลุกอยู่ในห้องทดลอง อ่านหนังสือก็ในนั้น เขียนก็ในนั้น กินก็ในนั้น และบางเวลาก็แถมกรนบนเก้าอี้ในนั้นด้วย. ท่านได้ปฏิบัติเช่นนั้นเป็นอาเจินมากกว่ายี่สิบปีแล้ว และคงจะปฏิบัติเช่นนั้นต่อไปอีก. ทนกว่าท่านจะไปสู่โลกอื่นเป็นแน่. แต่ท่านเป็นผู้เคราะห์ร้ายอย่างหนึ่งที่ถูกคนอ่านหนังสือไม่เป็นปรักปรำ เพราะเขาไม่อ่านชื่อท่านว่า กากะหนึก.

ท่านมีศิษย์สนิทคนหนึ่งชื่อนายคง คำเกิด (ผู้เจ้าของสมุดจดหมายเหตุที่จดเรื่องนี้ไว้) เป็นผู้ช่วย เป็นเลขานุการ เป็นพี่เลี้ยง เป็นเพื่อน และเป็นอะไร ๆ มากอย่าง นอกจากเป็นที่ไว้ใจในความลับแห่งการทดลอง ไม่ใช่เพราะท่านศาสตราจารย์หวงวิชา และไม่ใช่เพราะ

นายคำ เกิดเป็นคน อ่อน ความรู้ เพราะ แก่ ก็ได้ปริญญาชั้น มหาบัณฑิต ทางวิทยาศาสตร์ แล้ว แต่เป็นเพราะ ท่าน ศาสตราจารย์ ไม่ ปรารถนาจะให้ คนอื่น ต้อง เสียชีวิต เพราะ การ ทดลอง ของ ท่าน ถ้าหาก จะ ต้อง มีการ เสียชีวิต แล้ว ก็ ให้ เป็น แท้ชีวิต ของ ท่าน เพียง ชีวิตเดียว เกิด.

การ ที่ โลก จะ ไม่ ต้อง มี คน หนูหนวก ตามอก ก็ เพราะ ความ สำเร็จ แห่ง การ ทดลอง ของ ท่าน ศาสตราจารย์ กาก นึก ณ ไท่ วิชิ แก่ อัน คัด กิ สิบ อี. ผล สำเร็จ ซึ่ง จะเป็น ลาภ และ เป็น บุญ ของ มนุษย์ นี้ จะ ได้ สถาปนา ท่าน ศาสตราจารย์ ให้ เป็น คน สำคัญ ใน โลก วิทยาศาสตร์. ไม่ว่า ชาติ ไท ๆ จะ ต้อง รู้ จัก และ นับถือ ท่าน หมด และ ท่าน จะ ทำ ชื่อเสียง ให้ แก่ ชาติ ภูมิ ของ ท่าน เอง มากมาย เพราะ จะ ขึ้น ชื่อ ว่า เป็น ปาสเตอร์ แห่ง อาเซีย มี คุณ แก่ โลก ยิ่ง กว่า ปาสเตอร์ แห่ง ยุโรป คน ที่ สว่าง ลับ ไป แล้ว เพราะ จะ ห้าม หนูหนวก ตามอก ไท เกิด ชาติ, ซึ่ง ปาสเตอร์ ชาว ฝรั่งเศส ผู้ ได้ พย เชื้อ ไวรัส ติบ ค่อ, และ วิชิ แก่ ยัง หา สามารถ ห้าม ไวรัส ติบ ค่อ ไม่ ให้ กล้วย กล้วย เข้า มา ใน โลก นี้ ได้ ไม่. ดังนั้น ท่าน ศาสตราจารย์ กาก นึก ก็ จะ ขึ้น ทำ เนียบ เป็น นัก วิชา ศาสตร์ สำคัญ ที่ สุด คน หนึ่ง ของ โลก.

เรื่อง ค่อ ไป นี้ เป็น แต่ ส่วน หนึ่ง แห่ง การ ทดลอง มากมาย ของ ท่าน ศาสตราจารย์ และ จะ เรียก ว่า เป็น ผล สำเร็จ หรือ ไม่ ก็ แล้ว แต่ ผู้ อ่าน จะ พึง ตัดสิน เอง. คำ เน้น ความ ตาม คำ เรื่อง ที่ ปรากฏ ใน สมุท รุจ หมาย เหตุ ของ นายคำ เกิด ณ ทั้ง นี้ —

ท่าน ศาสตราจารย์ ทากานุกิ ฟัง รือไซ ถึง แม้ว่าได้ ไปเพียง สอง
สามวัน ก็ยัง ทำให้ร่างกาย ของท่าน ชูบไปมาก. ข้าพเจ้า ผู้ คิโย เป็น ผู้ พยาบาล.
วัน หนึ่ง นิ่ง อยู่ ด้วย กัน ข้าพเจ้า อ่าน หนังสือ ข่าว ให้ ฟัง พอ ได้ แก้ว ภาณู
ท่าน ห้าม ให้ หยิบ กลาง คืน และ บอก แก่ ข้าพเจ้า ว่า “จิตต์ จะ ถูก ตัก.”
ข้าพเจ้านึก ว่า ท่าน ได้ ยิน ไม่ ถนัด จึง อ่าน ทวน ต้น ขึ้น ไปใหม่ คำสั่ง ก็ ออก มา
ทันที ว่า ให้ หยิบ อ่าน ท่าน จะ นำ ให้ รู้ จัก กับ เพื่อน ใหม่ ซึ่ง แต่ ก่อน เรา
ได้ ยิน แต่ ชั่ว. ข้าพเจ้า ถาม ว่า ใคร ที่ ไหน กัน ท่าน ตอบ ว่า “จิตต์
จะ ถูก ตัก.” ถ้า เป็น คน พยาบาล จริง ๆ และ ไม่ ใช่ ข้าพเจ้า ผู้ เป็น คิโย สนิท
รู้จัก ไก่ ท่าน ก็ คง จะ พา ตัว ท่าน ไปนอน แล้ว ไทรคัพพ์ เรียก หมอ ที่ ปาก
คลองสาร แต่ ข้าพเจ้า รู้ จัก ท่าน ดี จึง มี ใจ ตักใจ. เวลา ที่ เจตสิก สำคัญ ๆ
ผูกขึ้น ซึ่ง อาจ ผูก เมื่อไร ก็ได้ และ ที่ ไหน ก็ได้ ท่าน เป็น ต้อง ทะลุ กลาง
ปลั๊ก เช่น น้ เสมอ เมื่อ ท่าน เห็น ข้าพเจ้า ยัง ไม่ เข้าใจ ท่าน ก็ อธิบาย ต่อ ไป ว่า
“สามร้อย ปี มา แล้ว สิ่ง ที่ เรา รู้ เรื่อง เคมี สตรี คือ ดิน น้ำ ลม
ไฟ แต่ เดียวนี้ อาตมวาทะ หลาย ที่ ช้อน เร้น อยู่ ได้ บาดาล เรา ก็ เรียก
มาใช้ ได้. ฟิสิกส์ เคมี สตรี และ วิทยาศาสตร์ อื่น เนือง ด้วย รูป
ที่ มวล เรา รู้ ละเอียก เพียง ไร บัดนี้ วิทยาศาสตร์ ส่วน จิตต์ ตั้ง แต่
อธิบาย วิชา เป็น ต้น ไป เรา จะ รู้ ได้ ละเอียก เพียง นั้น เหมือน กัน. จิตต์
ซึ่ง เรา รู้ แต่ ชั่ว และ คุณ สมบัติ เล็ก น้อย เรา จะ ได้ รู้ จัก ก็ เข้า เขต คัมภีร์ ล่าละ”
นั่นแหละ เพื่อน ใหม่ ที่ ท่าน ศาสตราจารย์ จะ นำ ให้ ข้าพเจ้า ได้ พลอย
รู้จัก ด้วย.

“ท่าน ศาสตราจารย์ คิด เห็น สำ เร็จ ถึง เพียง นั้น เทียว หรือ ขอ รั บ ?”

ข้าพเจ้าถาม

“ต้อง ถึง” ท่านตอบ “กฎ คือ ความจริง ต่าง ๆ เนือง ทั่ว วิทยาศาสตร์ ส่วน รูป เรา รู้ ได้ แล้ว กฎ เช่น นั้น เนือง ทั่ว วิทยาศาสตร์ ส่วน จิต ของเรา จะ ต้อง รู้ ใน ไม่ ชั่ว. ความจริง ทั้ง หลาย มี เกล็ด อยู่น ทั่ว หน ทั่ว แห่ง หาก เรา ไม่ รู้ ลึก เอง. โลก แห่ง รูป อยู่ ใน บังคับ ของ กฎ ธรรมชาติ โลก แห่ง จิต ก็ ต้อง มี กฎ บังคับ ทำนอง เดียว กัน. ความ สัม เนต ซึ่ง ปรากฏ ขึ้น แก่ วิชา วิญญาน ของ ฉันท พุท ที่ จะ ให้ ฉันท ตั้ง ต้น ทบทวน หา ความจริง เป็น เอกเทศ ส่วน หนึ่ง ได้ แล้ว” ท่าน ศาสตราจารย์ พุด พลาญ เอา มี อ คำ คาง แล ดง ทำ คติ อย่าง ที่ ข้าพเจ้า รู้ จัก ก็ เพราะ เคย เห็น อยู่ บ่อย ๆ.

“คุณ สง สลั บ แต่ ไม่ มี อะไร น่า สง สลั บ เรา จะ ต้อง ก้าว ข้าม พรหม เกณ ที่ ปร ุ บ กับ จิต ต่ อ กัน เท่านั้น” พุด แล้ว ท่าน ก็ ปลด แวน ตา จาก หมก เอา ผ้า เช็ด หน้า เช็ด ทำ หมก ย่น เบี คาง สมอง สัม พน ใน ขณะ ที่ ทำ เนิน ความ คิด แล้ว ก็ กาง ข้อม อก แวน ตา ขึ้น ครอบ หมก อีก. ภิ วิทยา เหล่า นั้น ข้าพเจ้า เห็น หน เจน นัย ครั้ง ไม่ ถ้วน ต่อ ไป จึง จะ ไม่ กล่าว ชำ นั ก.

“คุณ รั บ อะไร เรื่อง ตา บ้าง เรื่อง ตา ตา ของ ฉันท ของ คุณ และ ของ ใคร ๆ หมก ?”

ข้าพเจ้า นั่ง พัง เพราะ รั บ อยู่ ว่า เมื่อ ท่าน ศาสตราจารย์ ใช้ คำ ว่า ‘รั บ’ ควบ ไร ท่าน ไม่ ได้ หมาย ถึง ความ รั บ อย่าง สามัญ ที่ เรา ๆ เข้าใจ กัน รั บ ของ ท่าน ต้อง เป็น อะไร แปร ลก อะไร ใหม่ ซึ่ง ยัง ไม่ มี ใคร รู้ นอก จาก ท่าน.

ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไ้เรียน สรรพศาสตร์ มามากแล้ว ก็จริง แต่ความรู้ของข้าพเจ้า
ในเรื่องศาซอ มนุษย์ ก็คงยัง เป็นความรู้สามัญ อยู่ นั่นเอง ทว่าใคร ๆ เรียน
ก็ สามารถรู้ ไ้ทั้ง นั้น. ข้าพเจ้า ถึงถูก เพราะ ท่าน ศาสตร์ ทา รบย์ ไม่ช้า
ก็ อธิบาย ออก มาว่า

“ไม่รู้ หรือ ? ก็นั่นนะซิ มัน เป็นเรื่อง ที่เรา จะต้อง หาความรู้ ใหม่
ทั้ง นั้น. การ ทดลอง ที่ฉัน คิด จะเริ่ม นี้แหละ. บางที จะให้ เรา ไ้ ประสพ
ความรู้ ที่ โลก ควร รู้ บ้าง. คุณคง รู้ ลึก อยู่ แล้ว ว่าบาง คน มีตา เป็นแม่เหล็ก
อาทศ หว้ใจ คนอื่น ให้ ล้ม หลง ไ้. เรา มัก สง เขา ว่า เป็น เพราะ อำนาจ ของ จิต ที่
แก่ฉัน คิด ว่า แว่น ขยาย เรา อาท ทำให้ มี กำลัง มาก จน ถึง ครอบ ครอบ โลก พระ องค์
ไ้. ทา ก็ เป็น แว่น อย่าง หนึ่ง. ตา แผลม, ตา คม, ตา เซ่อ, จำ จะต้อง มี คุณ
สมบัติ ต่าง ๆ กัน. จะ ไป ไ้ เอา จิต อย่าง เดียว คุณอะไร อยู่. ฉัน อยาก จะ
เชื่อ ว่า อำนาจ ของ จิต ที่ เป็น ผล เกิด แต่ แก้วตา ชะนิท ที่ สามารถ ยัง ผล เช่น นั้น ให้
เกิด ไ้. พุท อีก หนึ่ง. ถ้า คน เรา ไ้ แก้วตา วิเศษ จิต ของ เรา ก็ เกิด
อำนาจ พิเศษ ไ้. ชั้ นี้แหละ. ฉัน อยาก จะ ทดลอง พิสูจน์ ให้ เห็น ความจริง.”
ท่าน ศาสตร์ ทา รบย์ เบ้คาง อย่าง สำคัญ อีก ที่ หนึ่ง. แต่ เมื่อ ท่าน เห็น ข้าพเจ้า
อิดเอื้อน. คุณเป็น ที่ ยัง สงสัย อยู่ มาก. ท่าน ก็ อธิบาย ต่อ ไป ว่า

“งู ที่ ไ้ คาล่อ ลั้ว ที่ เป็น อาหาร ของ มัน ให้ เบ้ลิ้ง จน หัน ไม่ รอกัน. คุณ
ก็ ไม่ น่าจะมี อำนาจ จิต เท่า ไ้ไร นึก. แต่ จะ ไม่ รับ หรือ ว่า ความ มี ฤทธิ วิเศษ จริง ?

คนที่ ผล จิต คนอื่น ไ้. เขา ก็ ไ้ ทา พัง คน ที่ เขา ต้องการ บังคับ. แต่
เขา เหล่า นั้น. คุณ ไม่ เห็น เป็น มนุษย์ วิเศษ อัน ไ้. ว่า เขา มี จิต เป็น อำนาจ อย่าง

สมเด็จพระนเรนศวร หรือ พ่อเจ้าพระคุณ แม่ทัพวิเศษของเรา คือ
พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าฯ ซึ่งแม่ทัพพะม่าต้อง ออกปากชม ก็
ถูกระไรอยู่ แต่ตรงกันข้าม คนมีจิตต์ใจพอจะทำอะไรให้ลุล่วงได้ แต่
มีตาเชื่ออย่างฉัน ซึ่งไม่อาจให้คนเลื่อมใส เมื่อแลเห็น แววก (หรือจะ
ว่าตาไม่มีแววกก็ตามที) ก็มีมากไม่ใช่หรือ?”

ข้าพเจ้าหัวเราะ เพราะเป็นความจริงเช่นนั้น ท่านศาสตราจารย์
มีกำลังใจแข็งแรง มากมายจริง แต่ถ้าเพียงเห็นเดิน ๆ แต่เพียงตาของท่าน
ก็ต้องว่าท่านเชื่อยังจริง เหมือนกัน.

“ถ้าเช่นนั้นได้เท่ากันพิกุล ลัทธิที่เรากำลังจะกลับความเชื่อของโลกเสีย
ใหม่ให้ถูก.” ข้าพเจ้าพุกด้วย ออกเห็นจริงกับท่านมากขึ้น ท่านศาสตราจารย์
กลับขมึงตาและ ทวาดว่า

“ไม่ใช่วิสัย ของฉันที่จะพิกุล ลัทธิ ฉันต้องการแค่พิกุล ความจริง
และ ฉะเพาะความจริงเท่านั้น. บางคนเขาบิศความจริงเข้าหา ลัทธิ คนเช่นนั้น
ฉันไม่ยอมเรียกว่านักวิทยาศาสตร์ ส่วนฉัน ฉันยอมแค่ บิศ ลัทธิ เข้าหา
ความจริงเท่านั้น.” ท่านศาสตราจารย์ ยับคาง และ เบ้คาง อย่างที่ท่านทำ
ทุกคราว เมื่อคิดหรือกล่าวอะไร ลึกซึ้ง.

“ขอรับ กระผมใช้คำผิด ขอประทานโทษ และ กระผมก็อยาก
ให้ความจริง ปรากฏ สำหรับประโยชน์แห่งโลก เหมือนกัน.”

“อย่างนั้นซิ. นี่แน่ ความเชื่อว่าเป็นวัตถุ ที่มีกำลัง มากนั้น
คงไม่ผิด สมอง ของ เราคง มีการผสมธาตุให้เกิด ส่วน ที่เป็นแสง และ

กำลังประเภทต่าง ๆ อย่างที่เป็นได้ ตามวิชาของ เคมีสตร์ หรือฟิสิกส์ นายมาร์ โคน์ คิดสิ่ง ไทโรเลขไม่มีสายได้ ด้วยเครื่อง อยาบกกว่า สมอง มนุษย์ เป็นกอง. แม้แสงที่เรียกว่าไฮกสเรสก็ เกิดได้ด้วยเครื่อง ที่ทำงานกว่า สมอง มนุษย์ ฉะนั้น สมอง มนุษย์ ซึ่งเป็น เครื่อง ประณีต มาก จะเป็น ที่ สามารถส่ง แสง และกำลัง ต่าง ๆ ออกมาภายนอก ไม่ได้ อย่าง เจ็บหรือ ?”

“ขอรับก็น่าจะได้ และคงจะได้ด้วยกรรมะ มัง แต่กระผมกลัวว่า สิ่ง เหล่านี้ จะยังไม่เข้าเขตต์ ทศลง ของ วิทยาศาสตร์ สมัยนี้.”

“คุณคำเกิด พระเจ้านะไปเลียนถึงแม่ ไม่ใช่ นักวิทยาศาสตร์ คำที่รับสั่งว่าในโลกนี้ไม่มีอะไรที่ทำไม่ได้ เป็นคำที่ฟัง ชื่น แม่ในโลก วิทยาศาสตร์. คุณรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า แก้วตาเป็นแว่นหรือเป็นปาก กล้อง ที่ แสง และ กำลัง จาก สมอง จะ ออกมาภายนอกได้ ก็ทางหนึ่ง และ ถ้า กระจุก ซึ่งเราว่าเป็นเงา กลับจะเป็น ของ ตัว ที่ขี้สำหรับไฮกสเรส ใน เมื่อเนื้อหนัง แห่ง ร่าง กาย เป็น ของ ตัว ที่ขี้กลับเป็นเงาที่ไฮกสเรส ล่อง ทะลุ ได้ ถึง กระจุก มันสามารถกลับหน้ามือเป็นหลังมือกัน ฉะนั้น แก้ว ตาธรรมดาจะเป็นของ ตัว ที่ขี้สำหรับแสง ที่ ออก จาก สมอง อย่าง ไม่ได้ เจ็บหรือ ? ถ้าเช่นนั้นเราก็ อาจ แต่ง แก้วตาธรรมดาให้ เป็น แก้วตาที่แสง จาก สมอง ล่อง ออก มา ได้ โดยเขาเชื้อจาก แก้วตาที่วิเศษ ๆ มาผสมเข้า.”

ข้าพเจ้าพอได้เห็นความคิดของท่าน ศาสตราจารย์ได้วาง ๆ แล้ว จึงแย้งขึ้นว่า “อาจมีอะไร อยู่ใน แก้วตานั่นเองผิด ๆ กัน ไม่ค่อยไป เอาที่อื่น ซึ่งทำให้คนหนึ่งปล่อย กำลังไร ออก มาทาง ตาได้มากกว่าอีก

คนหนึ่ง ไม่ผิดอะไรกับกระจกฝ้าที่กันแสงไฟไม่ให้ส่องสว่างเหมือน
กระจกธรรมดาที่ไม่มีฝ้าฉะนั้น."

"ถูกทีเดียว เมื่อกล่าวถึงแสงและสมอง แก้วตาของคน
เราทึบ และกันแสงนั้นไว้ไม่มากนักน้อย. การที่มีมาก ๆ น้อย ๆ ผิดกัน
เป็นคน ๆ ไปนั่นเองทำให้เราเชื่อ หรือทำให้ฉันเชื่อว่ามีอะไรทำหน้าที่
ฝ้าเหมือนฝ้าในกระจก. ถ้าเราจับสิ่งนั้นได้เอามันออกเสีย หรือเอาสิ่ง
นั้นเข้าไปละลายมันเสีย ก็จะเป็นความรู้ใหม่และให้ผลมากมายแก่โลก
ไม่ใช่หรือ? พอฉันหายฉันจะต้องค้นทดลองทันที." ถอดแว่นเขี่ยข้าง ฯลฯ.

ต่อมาอีก ๒ สัปดาห์ท่านศาสตราจารย์ก็หายเจ็บ และตั้งต้น
เก็บตัวไว้ในห้องทดลอง บางวันถึง ๑๖ ชั่วโมงก็มี. ข้าพเจ้าพยายาม
ห้ามไม่ให้ท่านคร่ำเคร่งมากเกินไปนัก แต่ก็สำเร็จ ยังไม่สำเร็จบ้าง
เพราะท่านต้องการใช้เนื้อวันหยุดระหว่างท่านป่วย และต้องการขุด
ความรู้สำคัญอันลึกลับให้ เป็นประโยชน์แก่โลกจริงได้.

ข้าพเจ้ามีโอกาสดูช่วยเท่าที่ท่านใช้ ในชั้นต้นท่านทดลองแก้ว
ทางู ทรรว และแยกธาตุโดยเคมีคลและฟิสิกส์ แล้วตรวจทางสัตว์เช่น
ลิง แล้วในที่สุดก็ถึงตาคน. ท่านไปเที่ยวตรวจตามโรงพยาบาลต่าง ๆ
เลือกคนที่ไข้หนัก ๆ ท่านสังเกตตาของคนไข้ และทดลองในสมองของท่าน
มากมาย. ท่านไม่ได้เป็นผู้รักษาไข้ขึ้น ๆ เป็นแต่ขอพบและเยี่ยม
มีของกินไปแจกเพื่อได้สนทนาค่อย. ถ้าคนไหนตาย ก็ขอขุดเอาชิ้น

ที่ แก้วตา ท่านยังอยาก จะตรวจคนแข็งแรงที่ไม่เจ็บไข้เลย แต่ไม่มีทาง
ที่จะได้ แก้วตาของ มนุษย์เป็น ๆ มาตรวจแยกธาตุ จึงเป็นการสนใจ
ทำไม่ได้.

เวลาล่วงมาได้ราวปีหนึ่ง วันหนึ่ง ท่านเปิดประตูผาง ออกมาจาก
ห้องทกลอง เลี้ยวทะโกลนเรียก ขำพเจ้าลัน เหมือนเด็กได้ตุ๊กตาทาที่ซื้อใหม่
ก็ใจ ตะโกลนขอคเพือน พอขำพเจ้ามาถึง ตัวท่าน ท่านก็ตรงเข้า
จับตัวเขย่าแล้วเบ้าข้าง บอกว่า

“ฉันได้แล้ว ได้พบความจริงแล้ว ความจริงอันมนุษย์เราจะได้
รู้จักโลกของเราเองลึกเข้าไปอีกชั้นหนึ่ง คือ โลกทิพย์.” ท่านพูดซ้ำ
ปากค้ำ และกางมือค้ำอยู่.

“แหม! ผมยี้กับตัวมาก ขอรับ.” ขำพเจ้าไม่กล้ากล่าวให้แรงนัก
หรือมากนัก เพราะรู้ ใจท่าน คาสทวารายว่าท่านไม่ชอบการ ตื่นเต้น ท่าน
เคยสอนเสมอมิให้คนอื่น คนตื่น เว้นแต่ ตัวท่านเองเขาเข้าบ่อย ๆ เช่น
คราวนี้เป็นต้น.

“นี่คุณ วัตถุธาตุสี่เฉียวซึ่งเป็นของมีชีวิตมีอยู่ในแก้วตายัง มากยิ่ง
กระหายน้ำ ซึ่งโดยปรกติ เกิดขึ้นในแก้วตาเหมือน ขี้ตาเกิดขึ้นใน กระบอกตา
นั่นเอง. วัตถุนี้ฉันให้ชื่อว่า “กรตกากนิก” เพราะมัน เป็น กรต.

“ให้เท่าใดลอง เอากรตกากนิกนี้ใส่ตาสัตว์บ้าง แล้วหรือยัง ขอรับ
ว่าจะให้ผลเป็นอย่างไร?”

“ฉันจะลอง กับตาคนที่เดียว คือ ตาตากากนิกนี้เอง เพราะ กรต

กากนี่กัน ฉันมีอยู่เพียง ๘ แกรมเท่านั้น ถ้าจะไปอ้อมค้อมของสัตว์
กลัวจะหมดเสียก่อนได้ผลที่มุ่งหมาย."

"ก็ให้ทำอะไรให้มาก กว่านั้นอีกไม่ได้หรือขอรับ?"

"ได้ แต่เปลือง เวลาและเปลือง เงินมาก เพราะต้องไต่จากศพ
และบางศพก็หายากเต็มที. ฉันพยายามทำขึ้นเอง แต่ยังไม่สำเร็จ
และก็ไม่แน่ใจว่าจะสำเร็จในชีวิตของฉัน เพราะสิ่งที่ต้องการ เครื่องจักร
ประณีตอย่างกว้าง กายมนุษย์เป็นผู้ทำ ได้แต่สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย เราจะ
ทำเลียนบ้าง ยากจริงๆ"

"ถ้าเช่นนั้นเราก็ยังไม่ควรลอง ด้วยเทคโนโลยีกรรมมังขอรับ"

"เราไม่ควรลอง แม้ละ ฉันคนเคียวต่างหากจะลองลอง." พอท่าน
รู้สึกว่าจะหมางใจข้าพเจ้า ท่านก็อธิบายต่อไปว่า "การที่จะเสี่ยงว่าเราจะ
บอกหรือไม่นั้น ให้ฉันเสี่ยงคนเคียวดีกว่า" ท่านกล่าวถึงเรื่องเสี่ยงตา
ของท่านราวกับว่าเป็นการเสี่ยงธรรมดาอันเคียว. ท่านศาสตราจารย์กากนี่
คนนั้น เป็นมนุษย์น่าพิศวงยิ่งนัก. ท่านอาจทำอะไรก็ได้ทุกอย่างจริง
แม้ได้เลือกผิดๆ หรือถูกแท้ผิดข้าง.

ท่านลุกมือข้าพเจ้าเข้าไปในห้องทดลอง หยิบถ้วยเล็กๆ ออกมาจาก
ลิ้นชัก เปิดฝาขึ้น เป็นกรกสีเขียวๆ มีกลิ่นคืดๆ ซอบบล ซึ่งแสดงว่า
เป็นของมีชีวิต มีกำเนิดและมีมรณะ.

"จะเอากรกสนี้ใส่ตาจะยังไม่ควรก่อนกรรมมังขอรับ." ข้าพเจ้าวิ่งวอน
ด้วยความไม่ไว้ใจ.

“อะไรไม่ควร? ทำไม่ไม่ควร?” ท่านตอบด้วยอาการซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกขบขันๆ ว่าท่านนี้เป็นมนุษย์หรืออมมนุษย์.

พอพูดจากคำท่าน ก็คว้าเครื่องมือป้ายกรตนั้น และเข้าที่ตาของท่านทั้ง ๒ ข้าง ทันใดนั้นเครื่องก็ตกจากมือ ตัวท่านก็กระโดดเหมือนเหมือนลูกข้าง มือทั้ง ๒ ปิดตาคุมหน้า ออกเสียงคราง ซึ่งแสดงว่าเจ็บปวดเหลือทน แล้วก็นั่งลงเหยียบลงในเก้าอี้นวมข้างนั้น มือกุมตานิ่งอยู่ ครู่ใหญ่. ข้าพเจ้าตกใจแต่ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร พอสักครู่หนึ่งท่านศาสตราจารย์ก็ค่อยยังชั่ว ระวังบอกข้าพเจ้าว่าอย่าตกใจ แล้วบ่นๆ เกี่ยวกับท่านก็ค่อยลืมตาขึ้นทีละน้อยๆ และหัวเราะ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าใจมาเพราะตาของท่านไม่บอด.

“ประหลาดจริง ชบถกลจริง” ท่านตั้งต้น.

“ท่านศาสตราจารย์รู้สึกเป็นปกติแล้วหรือจ๊ะ?”

“ขอใจคุณ ฉันหายปวดแล้ว แต่ผิดปกติมาก. กรตคักก็สิทธิ์นี้เปลี่ยนแก้วตาฉันอย่างประหลาดเหลือเกิน อะไรๆ ดูชัดเจนยิ่งกว่าธรรมดา แต่ก็ดูเป็นจริงน่ะแปลกกว่าธรรมดามาก มิน่ามัน เป็น อนิจจังไปทั้งนั้น ทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณเป็นผู้วิเศษจริงๆ. ฉันเห็นชัดเจนทุกอย่างไม่ว่าใกล้หรือไกลก็เห็นถนัดทั้งนั้น ออกจะมีคาทิกซ์จริงทีเดียว. คำว่าฉันเราจะได้ดูท้าว พระองค์ว่า มนุษย์อยู่ ที่นั่นบ้างหรือไม่ และรูปร่างหน้าตา มนุษย์เหล่านั้นเป็นอย่างไร. ที่จริง จะดูเดี๋ยวนี้ก็ได้ แต่ฉัน อยากให้คุณเสียใจก่อน” เข้มทาง ฯลฯ.

ข้าพเจ้าต้องก้มหน้า ถ้าขึ้นดูคาถาท่านศาสตราจารย์รู้ลึกกว่าผมอีก
ว่าท่านจะให้ทำอะไรก็ได้ทั้งสิ้น.

“แต่นี้แน่ๆคุณ คานันบอกสำหรับสี่เสียแล้ว ตัวคุณเป็นสี่ชั้ถ้า
ไปหมก. ห้องนั้นก็สี่ชั้ถ้า อะไรๆล้วนแล้วด้วยสี่ชั้ถ้าทั้งนั้น. กรทอิน
มีฤทธิ์ทำให้กาสว่างสำหรับ กระแสปัญญา แต่กลับทำให้ตามืดสำหรับ
กระแสแสง. คุณรู้แล้วว่าสี่ทางๆ เกิดด้วยแสงสว่าง ถ้าเขาเข้าไป
ไว้ในที่มืด ไม่ว่าสี่อะไรกลายเป็นดำไปหมด. แต่ตาของ ฉันยังไม่บอก
สำหรับแสงที่เคียว ยังเป็นเชิงตาบอกตาได้อยู่ จึงแลเห็นเป็นสี่ชั้ถ้าหรือ
สี่ฝนไปหมด. อ้อ! คุณสังเกตหรือเปล่า. คานันสี่ปัญญาทำไมไม่ค่อยเห็นสี่?”

ข้าพเจ้าตอบว่าไม่ได้สังเกต ท่านศาสตราจารย์ก็ยืนยันว่าเป็นเช่นนั้น
จริง ๆ.

“ฉันรู้จักนักปราชญ์หลายคนที่ไม่ได้สี่ชั้ แต่ ว่าควายที่ไม่ชอบ
สี่เหลืหรือสี่แคะนั้นไม่เข้าใจในกฎนี้ มันเป็นสัตว์เคี้ยวรูดานไม่มีปัญญา มันไม่
ชอบสี่ชั้ชดฉลาด เพราะแปลกตามันเท่านั้น มันคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคย
กัน หรืออีกนั่นแหละ ก็เป็นศัตรูกันนั่นแหละ”

ท่านศาสตราจารย์อธิบายออกมาเสียงเช่นนั้นก็ดี เพราะข้าพเจ้ากำลัง
จะเอ่ยคำกฎของท่านอยู่แล้ว.

“จริงซี ผมเคยได้ยินว่าควายไล่ชีวิตพระ หรือชีวิตผู้หญิงที่นุ่
แดงห่มแดงบ่อยๆ”

“คุณคำเกิด คานันสี่เสียแล้ว ถึงแม้ว่าเราอยู่ในโลกเดียวกัน

โลกของเรามันต่างกันมาก ฉันมีคาทิพย์จริง ๆ เห็นทะลุกำแพง และอะไร ๆ ทั้งหมด. ตัวคุณนี่ นุ่งผ้าหรือนุ่งผ้า? ถ้าคุณเป็นโรคภายในฉันจะชี้ให้ว่าอะไรพิการ. ทาฉันแรงกว่าเอ็กสเรส เวลานี้คนป็นภูเขาของฉันก็เห็น จะโมยกำลังฉันห้องฉันก็เห็น เจ้าของบ้านกำลังนอนกลางวันอยู่ด้วยกันใน—อ้า! อีกห้องหนึ่งฉันก็เห็น อะไร ๆ ฉันซอกแซกเห็นหมดแต่มันเป็นลึกลับเหมือนกันหมดทั้งนั้น. มา, เราออกไปเดินเล่นข้างนอกกันเถิด. คุณก็หรือว่าคนที่แฉ่งกับคนที่นี้จะมีอะไรผิดกันบ้างหรือไม่”

ข้าพเจ้าไม่มีจิตใจอะไร. นอกจากเดินตามท่านออกไปยังถนนอย่างเข้มตามแม่เหล็ก หรือเด็กตามหาขนม.

เคราะห์ร้ายพอเราผ่านประตูมหาวิทยาลัย ท่านศาสตราจารย์เผละไปเอามือฟาดบานประตูเหล็กเข้าอีกใหญ่. คนเราเมื่อถูกเจ็บใจสัตว์ของร่างกายมักห้วนใจ. ซึ่งใจพระในร่างกายจะยับยั้งได้ภายหลัง. ท่านศาสตราจารย์สะบัดมือ ออกอุทานวาจา แล้วก็ฟ่งดูบานประตู. ทันใดนั้นบานเหล็กก็โค้งงอและละลายไปอย่างฉับพลัน. ส่วนไหนที่เป็นไม้ก็ลุกขึ้น เกิดไฟไหม้ ประตูมหาวิทยาลัย ร้อนถึงกองดับเพลิงของเราต้องเกรียวกันมาทำหน้าที่. ท่านศาสตราจารย์ก็รับว่าเป็นคันเพลิง แต่ยังไม่ยอมให้การว่าได้เผาประตูมหาวิทยาลัยอย่างไร. และข้าพเจ้าผู้เป็นพยานก็ต้องของค้ำให้การไว้ เช่นกันก่อน.

สิ่งที่ฉันและที่น่าเกลียดรอนมากนั้นคือ ท่านศาสตราจารย์ต้องเดินหลบตากลยเข้าบ้าน. และข้าพเจ้าต้องรับหน้าที่รุ่งท่านอย่างรุ่งคนตาบอด

เพราะท่านกลัวว่า หนอยท่านเพ่งอะไรเข้า สิ่งนี้จะไหม้เป็นจุดไปเหมือน
ประทุมทวาทวิทยาลัย และท่านจะต้องขึ้นศาล เพราะโทษวางเพลิงหลายรายนัก.

เมื่อเรากลับเข้ามาถึงห้องเรียนร้อยแล้ว ท่านศาสตราจารย์กล่าว
ทั้งหลยคาว่า “แสงที่ฉายจาก แก้วตาของ ฉันที่ประตูเหล็กนั้น ผิดกับ
แสงที่ออกจากตาตามปกติเป็นแน่.”

“จริง ยิ่งกว่าจริงที่เกี่ยวกับท่านศาสตราจารย์ ผมไม่มีสงสัย
เลย มีฉะนั้นเหล็กจะละลาย และเกิดอัคคีภัยได้ หรือ ?”

ท่านศาสตราจารย์ทำการพิสูจน์ แก้วตาของ ท่านต่อไป ท่านเพ่งแสง
กระต่ายจะให้ ไหมมันก็ไม่ไหม้ ท่านเพ่งตะเกียงจะให้ ไฟติด ไฟก็ไม่ติด
ท่านบอกว่าเพราะที่นี้ ถ้ามีฉะนั้นท่านจะเพ่งอะไรไม่ได้หมด เครื่องใช้ก็
จะชงดใช้ เพราะจะเป็นขี้เถ้าไปหมด อาหารก็จะชงดกินเพราะจะเกิดอัคคี
ภัยในจานข้าว ถ้าจึงดูไควนไปหน่อย ชีวิตของคนนั้นก็จะไม่รอด
เพราะร่าง ภายจะละลายเร็วกว่าเหล็กที่บานประตูเหล็กอีก ในที่สุดตัวของ
ท่านเองก็จะไม่รอดเหมือนกัน เพราะจะอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้ จะต้อง
ร้อนถึงรียศทำแวนที่ขง กันแสงมฤตยูขึ้นอีกชั้นหนึ่ง. ที่จริงแสงที่แตก
จาก แก้วตาท่านศาสตราจารย์ แสงเพ่ง ขนประตูเหล็กนั้น ก็แสงมฤตยู
ที่เกี่ยวข้อง:

เราได้ความจริงเป็นยุดติอย่างหนึ่งว่า ถ้าเพ่งเพ่งจิตตัวยังหาหน
จะให้เกิดแสงมฤตยูได้ ไม่ จำจะต้องให้เกิดโทษ หรือความกระแหร่ง
เช่นนั้น เป็นพายุขึ้นในสมองเสียก่อน ไฟจึงเกิดแสงมฤตยูขึ้นได้. ในไม่

ข้าเราก็ได้ข้อพิศุจน์ซักจนจนสิ้นสงสัยในข้อนี้.

เวลาที่เวลานั่งสนทนากันอยู่ในห้องนั้น อากาศออกจะอบอ้าว เพราะเป็นฤดูฝน แต่ฝนไม่ตกใบไม้ก็ไม่กระตึก. ร้อนเป็นสิ่งที่ท่านศาสตราจารย์เกลียดชังอย่างหนึ่ง ท่านเคยบ่นเสมอ. ในห้องทดลองท่านใช้พัดลม แต่ในห้องกินข้าวซึ่งใช้นั่งคุยด้วย ท่านใช้พัดซัก เพราะท่านว่าเย็นสบายกว่าพัดลมมาก. แต่ครั้นจะใช้พัดซักในเวลาทำงานด้วยก็ไม่สะดวก เพราะมีขณะที่ต้องปิดและเปิดพัดบ่อย ๆ อีกประการหนึ่งท่านทำงานพิศมณย์ เช่นอาจะมีวันที่ทำ ๑๖ ชั่วโมงเป็นต้น ซึ่งคนซักพัดคงจะหาได้ยาก เพราะทนอยู่ไม่ได้ ก็จะต้องลาออกและเปลี่ยนตัวกันบ่อย ๆ.

“นี่ทำไมเจ้าหมึกไม่ซักพัด ?” วันนี้มีเหตุร้อนใจแล้วยังมาใช้เวลาร้อนกายด้วย.” ท่านศาสตราจารย์เขี่ยขึ้นด้วยอาการกระวนกระวายและซักคุณ.

“ก็ทำไมไม่ได้สั่งให้มันซักพัดนี้ซอร์บี. เขาเดอะผมจะไปเรียกมัน.”

“เจ้านี้เที่ยวเสมอ ไม่ค่อยเอาใจใส่ต่อหน้าที่ เวลาใดควร เวลาใดไม่ควร ควรจะรู้เอาเองบ้าง อะไรจะต้องให้ตามสั่งเสียทุกฝั้ว คุณใช้เช่นนี้ไม่ไหว —”

พอขาดคำพิศุจน์แกว่งไปเอง ข้าพเจ้าลุกไปชะโงกดูนอกห้อง ก็ไม่เห็นมีใครซักเชือก เจ้าหมึกไปเที่ยวเสียที่ไหนไม่ทราบ ทั้งท่านศาสตราจารย์และข้าพเจ้าพากันพิศวงงงงวยมาก. พอท่านศาสตราจารย์หายโกรธพิศนั้นก็หยุด ท่านจึงออกปากว่า

“แต่นั่นต่อไปฉันจะต้องระวังโทษให้มาก คุณต้องคอยช่วยเตือนฉันบ้างนะ”

วันหนึ่งเราอยู่ในห้องทดลองด้วยกัน หลอดแก้วขนาดที่เจาะมีอันเดียวของท่านศาสตราจารย์แตกไป ท่านนิวหน้า แล้วก็ทิ้งโต๊ะเครื่องทดลอง. ท่านคงโกรธที่หลอดอันเดียวมาแตกเสีย โต๊ะตัวนั้นจึงเกิดไฟลุกขึ้น เราต้องช่วยกันดับเป็นการใหญ่.

“ตายจริง. ไม่เข้าไฟก็ต้องไหม้บ้านสักเวลาหนึ่ง. จิตต์ของเราไม่เลิกด้วยกันไม่มาก ถิ่นน้อย ก็เลิกเกิดขึ้น แรงพอเมื่อไร ขายก็ปรากฏขึ้นด้วยอาการของกิเลสนั้น. ถ้ามีตาเห็น คือ ทาธรรมตา มันยังอาจเป็นฝ่ายจิตที่เป็นกิเลสไว้ได้บ้าง ก็เมื่อมีตาทิพย์เข้าแล้ว กิเลสก็พลอยออกมาได้สะดวก เช่นนี้ คุณเห็นธรรมะชัดเจนนหรือไม่?”

“ขอรับผมเห็นชัดเจนนที่เดียว จิตต์มีกิเลสถ้ายังไม่มี ตาทิพย์บางคนอื่นก็ยังไม่สามารถล่วงรู้ได้ แต่เมื่อมีตาทิพย์เข้าแล้ว แม้กิเลสเล็กน้อยของใต้เท้า โต๊ะตัวนั้นก็ได้รับขายจากอัคคีภัย. ในโลกทิพย์เห็นจะไม่มีอะไรไปปิดบังกันจริง อย่างเขาว่าแน่นอนละนะขอรับ?”

ท่านอาจารย์พยักหน้า และรับจะอธิบายเรื่องโลกทิพย์ต่อไป แต่เวลานี้ท่านต้องการสำรวจและตรวจให้ถ่องก่อน.

ในระหว่างนั้นท่านศาสตราจารย์ทำให้ข้าพเจ้าตกใจ และประหลาดใจไม่ได้หยุด แต่วันหนึ่งข้าพเจ้าตกใจและประหลาดใจมากที่สุด เพราะท่าน

ศาสตราจารย์ มาบอก ว่าท่านได้มัน กับผู้หญิง คนหนึ่ง และจะแต่งงานกัน
 ในเร็ว ๆ นี้ด้วย. พระจันทร์ จะแต่งงานกับ กระต่าย หรือหนุมานไป สมพงศ์
 กับปลา ก็ตามทีเถิด แต่ท่านศาสตราจารย์ จะแต่งงานข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย
 แล้ว แต่ง กับ หญิงสาว ด้วย แต่ถึงจะ แต่ง กับ หญิงอะไร ๆ ก็ ประหลาดทั้งนั้น.
 ใคร ๆ ที่รู้จักท่านศาสตราจารย์ กากันก็ ได้ บินข่าวเช่นนั้น เข้าก็ ตกใจทั้งนั้น.
 ท่านแต่งงาน กับ วิทยาศาสตร์ อยู่ด้วยกันในห้อง ทดลอง หามรุ่ง หามค่ำ จะไป
 ไหนท่านก็ ไปกับ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นคู่ชีวิตของท่าน ใครจะนึกออกว่า
 เมื่อท่านได้ แต่งงาน กับ หญิงสาว แล้ว ท่านจะย้ายกับ วิทยาศาสตร์ ฉะนั้นหรือ?
 ท่านจะพาภรรยาสาว ของท่านไปอยู่ หนึ่ง คู่ละควบย่อย ๆ หรือท่านจะชดุกอยู่ ในห้อง
 วิทยาศาสตร์ ตามเคย และทิ้งให้ เจ้าหล่อนหาเพื่อน สันทนา ตาม ประสาเด็ก
 เาเอง? ถ้าท่านไม่ย้ายกับ วิทยาศาสตร์ เจ้าหล่อนเข้าไปอยู่ อยู่ ในห้อง
 ทดลอง ด้วย หรือเจ้าหล่อนสาละวนแต่จะชวนให้ท่าน แปร สถาน จากห้อง
 ทดลอง เข้าไป อยู่ ในโรงหนัง โรงละคร ไหนท่าน จะรำคาญมาก กว่ากัน?
 และท่าน จะรำคาญ หล่อน หรือ หล่อน จะรำคาญท่าน หรือต่างคน ต่างรำคาญ
 กัน ใคร ๆ ก็นึกไม่เห็นทั้งนั้น. กระต่ายไปอยู่ ในวง พระจันทร์ เสียแล้ว
 รื้อрок แต่หญิงสาว ซึ่งชอบ สนุก และ ท่านอาจารย์ ซึ่งชอบ วิทยาศาสตร์
 จะอยู่ด้วยกันอย่างไร จะ สันทนา กัน อย่างไร ข้าพเจ้านึก ไม่ออก ทั้งสิ้น
 ข้าพเจ้าจึง ยังหาได้ แสดง ความ ยินดี ด้วยท่าน ศาสตราจารย์ ไม่.

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้ พย แม่สาว คนนี้ ก็ อีกหลายวัน ครั้นเมื่อได้ พย
 เข้าก็ อัดอั้น ตันใจ. ข้าพเจ้า คิดว่า เจ้าหล่อนคง เป็นคน สงบ สงัด มี

ความรัก พุทธาเฉียบแหลม จึงยังความรักแห่งท่านศาสตราจารย์ให้
 อุดมขึ้นได้ แต่ที่ไหนได้ การตรงกันข้ามไปหมด เจ้าหล่อนหลุกหลิก
 แต่งตัวเก๋ พุทไม่เป็นภาษามนุษย์ กิริยาอาการ เป็นเกลียดได้จากตลาด
 ไม่ทราบว่าคุณศาสตราจารย์ถูกควงของ กามเทพด้วยเหตุผลกลใด. แต่
 เมื่อข้าพเจ้าได้พบเจ้าหล่อนพร้อม กับท่านศาสตราจารย์ เข้าสองสามครั้ง จึงเข้าใจ
 ถึงระลองอธิบายต่อไปนี้.

จิตต์ของท่านศาสตราจารย์ เข้าถึงจิตต์ของเจ้าหล่อนอยู่ทุกขณะ ใน
 จิตต์ของเจ้าหล่อนเป็น กระแสจิตต์ของท่านทุกประการ ท่านศาสตราจารย์
 นึกอย่างไร ชอบอย่างไร เจ้าหล่อนก็นึกอย่างนั้น ชอบอย่างนั้น วาจาอกกับ
 กิริยาของเจ้าหล่อนเป็นไปตามใจของท่าน เจ้าหล่อนเหมือนสมันที่ส่งเสียง
 ซึ่งไปกระทบก้องกลับคืนมาไม่ผิดกับเสียงเดิม. พุทอีกนัยหนึ่ง ในเวลา
 ประจันหน้าท่านศาสตราจารย์ จิตต์ของเจ้าหล่อนคือจิตต์ท่านศาสตราจารย์
 นั้นเอง เพราะฉะนั้นท่านศาสตราจารย์จึงถูกใจทุก อย่าง เห็นเจ้าหล่อน
 ที่ไปทุกอย่าง ความคิดก็ฉลาด พุทก็ฉลาด เข้าใจก็ง่าย อธิบายก็
 ตรงกัน ชอบอะไรก็ชอบด้วยกันเกลียดอะไรก็เกลียดด้วยกัน รวกับ
 เกิดมาเป็นพิมพ์เดียวกัน สำหรับจะ อยู่ด้วยกันเป็นสุขตลอดชีวิต. การ
 ชักคอชักใจ เป็นไม่มีเลย ถึงแม้เจ้าหล่อนจะได้ มีการศึกษาเพียงแต่ทางอ้อม
 เจ้าหล่อนก็มีความฉลาดเฉียบแหลม สามารถเข้าใจและคุ้ยค้นกันทุกอย่าง
 เจ้าหล่อนเป็นอัจฉริยบุคคลจริง ๆ และเป็นคนใจตรง กับท่านศาสตราจารย์
 จริง ๆ. ทำไมจะไม่เป็นเช่นนั้นเล่า? ทุกขณะที่เจ้าหล่อนอยู่กับท่าน

เจ้าหล่อนหาใช่ตัวของเจ้าหล่อนเองไม่ เจ้าหล่อนคือเงาของท่าน ศาสตร์วาทย์ท่าทาง.

ข้าพเจ้าเฝ้าไปถึงภายใน เมื่อฤกษ์ กวด กาก นึกของท่าน ข้าราชการหมดลง จิตต์ของเจ้าหล่อนเล็ก ฉายจิตต์ของท่าน กลายเป็นจิตต์เจ้าหล่อนเอง ท่านจะทนเจ้าหล่อนไหวหรือ? ท่านจะคุย และ จะอยู่ กับเจ้าหล่อนได้หรือ? ท่านจะไม่รำคาญ ไม่เบื่อครั่น ไม่หมั่นไส้ และในที่สุดไม่เกลียดเจ้าหล่อนหรือ? ชีวิตและกิจการของท่านจะย่นไปเพียงไรในเวลาเช่นนั้น ข้าพเจ้ายิ่งนึกไปถึงยิ่งอดสงสารท่านไม่ได้ และ ยิ่งรู้สึกเป็นหน้าที่ที่จะ ต้องช่วยท่าน ฉันทิทร และ ฉันทิพย์ อย่างน้อยก็ ด้วย กตัญญู กตเวที นั้นเอง.

ท่านจำจะต้องได้รู้จักหญิงคนนี้จริง ๆ ไม่ใช่หญิงที่เป็นเพียงฉายาหรือเงาฉายของตัวท่าน ท่านจะต้องดูหญิงที่ท่านหลงด้วยตาจริง ไม่ใช่ดูๆ หลอก ข้าพเจ้าใช้คำว่าหลงแทนรัก เพราะความรักของท่านเป็นความหลงจริง ๆ คือท่านดูเจ้าหล่อนด้วยตาทิพย์ ซึ่งไม่อาจเห็นสภาพจริงของเจ้าหล่อนได้เลย. ตาของท่านเพราะเป็นตามีฤทธิ์มาก จึงหลอกท่านด้วยเหตุที่ฤทธิ์ไปเปลี่ยนสภาพของหล่อนให้เป็นของท่านไปหมดนั่นเอง แต่ว่าข้าพเจ้าจะทำอย่างไรจึงจะให้ปรากฏแก่ท่านได้ตั้งนั้น? ยิ่งคิดก็ยิ่ง อึดอันทนไม่ไหวหนา ในที่สุดจึงตกลงว่าจะต้องหนามยอกเขาหนามบ่งเท่านั้น จึงจะสำเร็จ และช่วยท่านให้พ้นวิเวกภัย อันร้ายกาจนี้ได้ อย่างน้อยก็พอให้วันแ่่งงานซัก ยึด ออก ไป.

ข้าพเจ้าเข้าไปค้นหา อับกรตกากนิกใน ห้อง ทศสอง แล้วเขียน กรดที่ยัง
มีติดกัน อับบัยตาข้าพเจ้าข้าง ละ นิก ทั้ง สอง ข้าง. ข้าพเจ้าระวัง แตะ พอ ถูก
ตาเท่านั้น ถึง กระนั้น ก็ ต้อง นั่ง กุม ตา นั้น อยู่ ครู่ ใหญ่ จึง หาย ปวด อย่าง ที่
ไม่เคย ปวด. ที่จริง มัน ออก จะ ระหว่าง ปวด ๆ เลี้ยว ๆ กับ ล้า ๆ หรือ ทุก ๆ
อย่าง วรรณกัน. มีนะ, ถูก เข้าไป มาก ๆ อย่าง ท่าน ศาสตราจารย์ จึง หมั่น ตัว
เป็น ลูก ข้าง.

ข้าพเจ้ายังเห็น สี ต่าง ๆ ใต้ เช่น ไหมแดง ไหมเหลือง ก็ บอก ได้ แต่
เหลือง อ่อน เหลือง แก่ สัก เกต ยาก เติม ที่. ข้าพเจ้า ได้ ทราบ จาก ท่าน ศาสตรา
จารย์ ว่า เคย ฝัน ตา ของ ท่าน ก็ เช่น นั้น เหมือน กัน พอ เห็น สี สัน วรรณ ได้ ย่าง
ไม่ เป็น สี ฝัน ไป หมด เหมือน แต่ ก่อน ทั้ง นี้ เป็น ด้วย กรด ตกากนิก ที่ ตา ท่าน
ระเหย และ จาง ลง จึง มา เหมือน กับ ตา ของ ข้าพเจ้า ที่ แตะ เข้า ไป เพียง นิด เดียว
เท่านั้น. ข้าพเจ้า รู้สึก ว่า ข้าพเจ้า ก็ หย ใจ คน อื่น ได้ ความ รู้สึก นี้ จะ
บอก ให้ ชัด เจน ยาก จริง เพราะ เป็น แต่ รู้สึก อ่อน ๆ จะเป็น ด้วย ข้าพเจ้า ใช้ กรด
น้อย ไป นั้นเอง แต่ก็ ยัง แน่ ใจ ใน คำ นาม ของ ตัว ซึ่ง แต่ ก่อน ไม่ เคย มี เทพ
จะ ว่า จะ ยัง คับ ใจ ใคร ก็ ใด ทั้ง สิ้น โดย ที่ เขา จะ ต้อง ทำ ตาม ใจ เรา ไป ทั้ง นั้น.

ในวัน นั้น เอง ข้าพเจ้า ผ่าน ไป ทาง หอ สมุท ถูก สุนัข เหา่ ข้าพเจ้า
ให้ เสียง มัน ก็ หาย คุ้ย ไม่ กลับ กระ โสภ เหา่ มาก ขึ้น อีก ข้าพเจ้า เหลี้ยว
ไป ไล่ มัน และ คุม มัน ด้วย ความ โกรธ เล็ก น้อย มัน ก็ ล้ม ลง ชัก ดัน แล้ว นั่ง
เงย และ เลย ตาย. ข้าพเจ้า อยาก จะ สงสัย ว่า มัน เผอิญ ตาย ด้วย โรค อะไร
อย่าง หนึ่ง แต่ ใจ ก็ หาสงสัย ไม่ กลับ เชื้อ เขา เลี้ย ที่ เคย ว่า มัน ตาย เพราะ

ข้าพเจ้าเข้ามาฉันนั้นเอง.

ข้าพเจ้าตกในที่ลำบาก อย่าง ท่าน ศาสตราจารย์ เพราะ เกิดมีอำนาจ เป็นเจ้าของ แห่งแสง มฤตยูขึ้น. อำนาจเช่นนี้มี มา กับ โทษะ เวลา บันดาล โทษะ เป็น เวลาที่ไม่มีสติ หรือมีน้อย ทั้งท่านว่า “โทษะ เข้าทางประตูนี้ สติ ก็หนี ออกทาง ประตูนั้น” ทั้ง สอง อย่างนี้เป็น ปฏิปักษ์ ต่อ กัน จะ อยู่ ควบ กัน อย่าง เรียบร้อย หาได้ ไม่ ฉะนั้น ข้าพเจ้า อาจ ทำ ฆาตกรรม โดย มิ ใต้ ทั้ง ไ้ อย่าง ที่ ใต้ มา หมา ตัวนี้. ข้าพเจ้า จะ ห้าม โทษะ ใต้ เสมอ หรือ? ถ้า ยัง เป็น บุตร ชน อยู่ คง ห้าม ก็ เล็ด ซึ่ง เป็น อุกุศลมูล เหล่านี้ ยัง มิ ใต้ เพราะ ฉะนั้น คาทิพย์ สำหรับ จิตต์ ที่ ไม่ ใต้ ทัพย์ ก็ เกิด โทษะ ใต้ ร่ำไป. จิตต์ มนุษย์ ธรรมคา สร้างไว้ สำหรับ ตามนุษย์ เมื่อ จิตต์ มนุษย์ สอง ออก มา จาก คาทิพย์ ก็ ผิด ธรรมคา เลี้ยว แล้ว ปัญหา เหล่านี้ ข้าพเจ้า จะ ใต้ ยก ขึ้น สนทนา กับ ท่าน ศาสตราจารย์ สัก วัน หนึ่ง

แต่ ข้าพเจ้า ไม่ กล้า บอก แก่ ท่าน ว่า ข้าพเจ้า ใต้ กระทำ ไรกรรม โดย ลัก เหา กรค ของ ท่าน มา ใต้. ในระหว่าง สัปดาหฺ์ ที่ ล่วง ไป ข้าพเจ้า ต้อง สำรวม เพื่อ มิ ให้ เกิด โทษะ ดู เป็น การ ทรมาน และ ลง โทษะ ตัวเอง เหลือเกิน แก่ รอด ตัว ที่ ใต้ ความ อุ่น ใจ อย่าง หนึ่ง ว่า คาทิพย์ ของ ข้าพเจ้านั้น หาคง ที่ อยู่ ไม่ ฤทธิ์ ค่อย ราง ลง ๆ ทุก วัน.

วัน หนึ่ง โอกาส ของ ข้าพเจ้า มา ถึง เข้า เรา ทั้ง สาม คน คือ แม่ คู่ มั่น ของ ท่าน ศาสตราจารย์ ควบ นั่ง กิน น้ำ ชวน อยู่ ควบ กัน ท่าน ศาสตราจารย์ พุค อะไร เจ้า หล่อน ก็ ใต้ ตอย ทน ท่วง ที่ อย่าง หนึ่ง ที่ สั่ง เลี้ยง ถึง กัง กล่าว มา ข้าง ต้น.

ข้าพเจ้าเคยถามเจ้าหล่อนบ้างว่า วิถีของการศึกษาเถวณที่ไม่ยอม
ให้ผู้หญิงเรียนทันเทียมผู้ชาย เจ้าหล่อนเห็นดีหรือไม่. เจ้าหล่อน
แลดูข้าพเจ้า แล้วก็ตอบว่าเหมาะดีแล้ว. นี่เป็นการออกความเห็น
เห็นของเจ้าหล่อนครั้งแรก ที่ขัดกับความเห็นของท่าน ศาสตราจารย์
เพราะท่านก็ออกมาทันทีว่า.

“อะไร หล่อนเห็นอย่างนั้น หล่อนจะไม่หมายความว่าอย่างนั้นกระ
มัง. ความรู้เหตุผลคือความวิจารณ์เอง ทำให้มนุษย์กับสัตว์เดรัจฉาน
ต่างกัน. หล่อนคงไม่หมายความว่า หล่อนปรารถนาให้สตรีมีความเจริญ
หยก้อย เพียงเท่าเดิม เมื่อความรู้ของมนุษย์ก้าวหน้าไปมากมาย
ซึ่งจะทำให้ผู้หญิงกับผู้ชายใกล้เคียงกันมาก เมื่อเอาสัตว์เดรัจฉานเป็นหน่วย
สำหรับคำนวณ. หล่อนได้เคยออกความเห็นที่เคยเรียนเรื่อง “ผู้หญิงเป็น
ควายผู้ชายเป็นคน” มากี่มากี่ไม่ได้หรือ?”

คราวนี้หล่อนกลับอึก อึก มีอะไรจะพูดอย่างไร จิตต์ของท่าน
ศาสตราจารย์เข้าถึงจิตต์หล่อน ซึ่งตามปกติหล่อนก็จะหันตามทันที
แต่บัดนี้จิตต์ของข้าพเจ้าข่มจิตต์หล่อนอยู่ในทางตรงกันข้าม กำลัง
ทั้งสองฝ่ายก็พอกำกั๊งกัน หล่อนจึงผลัะ ออกมากลาง ๆ ซึ่งเป็น
ความรู้ลึก ธรรมดาของเจ้าหล่อนเองว่า

“อิฉันไม่เข้าใจว่าคุณทั้งสองหมายอย่างไร. ให้พวกผู้หญิง
เป็นคนคอยปรนนิบัติ แต่งตัวสวย ๆ ให้พวกผู้ชายชื่นใจ ชื่นตาก็คือ
อยู่แล้วไม่ใช่หรือคะ?” พูดพลางหล่อนก็วางท่าอย่างที่เรียกว่าพาซื่อ

จะเข้าใจได้ ดีกว่าอย่างอื่น.

ท่านศาสตราจารย์ลูกทะเลง ขึ้นจากเก้าอี้ กลับหลังหันเดินไปสอง
สามก้าว ถอดแว่นตา นิ้วหน้า เข้มคาง ชักผ้าเช็ดหน้าออกเช็ดขมุก
โดยไม่จำเป็น เบ่งหน้าหนีแว่น แล้วก็เดินกลับเข้ามาที่โต๊ะ.

“อนิจจา อนิจจา น่าประหลาดๆ แต่ก็ถูกแล้ว หล่อนทำตัวให้
เป็นที่สนใจเพราะเป็นส่วนกายทั้งนั้น และถ้าเพียงเท่านั้น คำที่
เรียกว่าสนใจก็เรียกผิด. อนิจจา ผู้หญิงนี่เอง แ่่งความงามในตัวขึ้น
เพื่อยั่วยวนใจสัตว์ของผู้ชายให้กำเริบเท่านั้น. แ่นะจ๊ะ แ่นะจ๊ะ หล่อน
ทำโดยไม่ได้ตั้งใจ และไม่รู้สึกไปถึงเพียงนั้น. ทั้งนั้นทั้งนี้ก็เพราะ
ผู้หญิงยังใกล้ชิดคนบ้ามาก อยู่ ยังใกล้ชิดสัตว์มาก อยู่ แล้วก็ทำไมมี
ผู้ชายก็ต้องถูกฉุดให้ตกต่ำอยู่แค่ ๆ นั้นด้วย. แต่ตัวหล่อนเอง
หล่อนซึ่งเป็นคนเฉลียวฉลาด โฉมหล่อนจึงว่าหล่อนพอใจแล้วที่จะให้
ผู้หญิงอยู่แค่นั้น? หล่อนก็รู้ดีอยู่ว่า ความรู้ของโลกกำลังก้าว
หน้า วิทยาศาสตร์ส่วนรูปได้ ขนถึงเหาะเหินเดินอากาศได้แล้ว ยัง
วิทยาศาสตร์ส่วนจิตก็จะต้องขึ้นมาตามกัน จิตต์มนุษย์จะต้องถูกชัก
จะต้องถูกจับได้ จะต้องถูกใช้ จะต้องถูกรู้เท่าทัน จะต้องอยู่ใน
อำนาจของมนุษย์ อย่างที่ส่วนรูปได้ อยู่ในอำนาจมากแล้ว หล่อน
ยังจะพอใจให้ผู้หญิงเป็นลูกคุ่มถ่วง การดำเนินของโลกไว้อีกหรือ? ผู้
ชายจะรุ่งโรจน์ไปเพศเดียวได้หรือจะ? ผู้ชายเกิดมาแต่ไหน? ใคร
เป็นผู้ขอรบเร้ามาก่อน? ถ้าผู้หญิงตั้งใจจะเป็นลูกคุ่ม ถึงผู้ชาย

จะไม่ยอมให้เป็น พวกหล่อนก็มีน้ำหนักเป็นลูก ต้มถ่วงได้จริง ๆ กว๊ว.
อนิจจา อนิจจา.”

กำลังจิตต์ของท่าน ศาสตราจารย์ ผุดไป จิตต์ของหล่อนก็ตาม
ไปชั่วคราว หล่อนกล่าวออกมาว่า

“จริงจริง ค่ะ ท่าน ศาสตราจารย์ ผุดถูก ที่ฉันเห็น กว๊วแล้วค่ะ”

ท่าน ศาสตราจารย์ คุยไม่เข้าใจในอาการที่กลับไปกลับมาของหล่อน.
ในขณะที่ท่าน งงงวย อยู่ นั้น จิตต์ของข้าพเจ้าก็ไต่เปรี๊ยะ หล่อนจึง
ท้อคำพูดของหล่อนไปจนจบว่า

“เราพบเหตุผลไหลกันมามากแล้ว นี่แน่ะคะ ผ่าตัดเลือดใหม่ตัวนี้
ของ ที่ฉันก็ใหม่คะ? ที่ฉันซื้อได้ถูกมาก. เลิกพูดถึงโลก และ ความ
ลึกลับต่าง ๆ เสียทีเถอะคะ เรามาคุยกันอย่างคนธรรมดาบ้าง ะไ้
สนุกหน่อยนะคะ”

“คนธรรมดา คนที่อยู่ชั่วปากถึงท้อง คนที่เกิดมาเพื่อกิน คนที่
นุ่งโป๊ไม่ นั่นแหละ คนธรรมดา” ท่าน ศาสตราจารย์ ซักฉุน “เขาว่า
ที่เราจะเขาเป็นแน่เรื่อง ผู้หญิงได้ ก็คือ ความไม่ แน่ของ เจ้าหล่อนนั่นเอง
คำกล่าวเช่นนั้น เห็นจะมีจริง อยู่ มาก.”

ข้าพเจ้ารีบเตือนท่าน ศาสตราจารย์ ให้ระวังโทษะ ท่านได้สติก็เข้า
กอดค้อมั่นของท่าน ผู้นั่ง ตาปรี๊ดทอดกแขน หย่อนตัว อยู่ บนเก้าอี้ รวากับ
คนหลัง.

“ตายจริง นี่ฉันจะฆ่าคนทั้งคนหรือ?” ท่านศาสตราจารย์ตกใจ
มาก ข้าพเจ้าเองก็ตกใจมาก ได้รีบช่วยกันจับชีพจรที่ข้อมือหล่อน
ก็เห็นยังเต้นเป็นปรกติอยู่.

“ไม่เป็นไรขอรับ ชีพจรยังแข็งแรงเป็นปรกติ.”

“แม่เลี้ยว แม่เลี้ยว” ท่านศาสตราจารย์ก้มลงเรียกที่ข้างหู
หล่อน แล้วหันมาบอกข้าพเจ้าว่า

“แสงมฤตยูยังไม่ทันเลารูปหล่อน แต่ได้ตั้งต้นเผาจิตที่หล่อน
อย่างน้อยก็ให้เกรียมไปบ้างแล้ว กรรมเวรจริง ๆ นั้นเราจะทำอย่างไรกัน?”

อีกสักครู่หนึ่ง แม่เลี้ยวก็ล้มคาจัน และบอกว่าเห็นชอบเต็มที เรา
พากันดีใจ เพราะจิตที่ของหล่อนไม่ถี่ใ้ใหม่อย่างที่วิคก.

“นั่นอยู่ที่ไหน? ใครมาขี้นิดฉัน? ปลดอย่าช้า โท! ขอนักกินหนอย
ซอนอน.” ท่าน ศาสตราจารย์กับข้าพเจ้าก็ช่วยกัน อัมหล่อนไปนอนที่เตียง
ในห้อง ช่วยกันปฏิบัติอย่างเต็มที่ แล้วโทรศัพท์เรียกนางพยาบาล
จากโรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยมาพยาบาลประจำทันที.

หล่อนเจ็บปวดจากะป้ากระเบืออยู่หลายวันกว่าจะปรกติ แต่ข้าพเจ้า
ก็ยังนึกว่าไม่ปรกติอยู่นั่นเอง. จะเป็นด้วยปรกติของเจ้าหล่อนเป็นเช่นนั้น
หรือเป็นเพราะจิตที่ถูกแสงมฤตยูเข้าแล้วไม่คืนที่ได้สนิทดังเดิมก็ไม่ทราบได้
ข้าพเจ้ากับหล่อนก็พึงระวังกัน. แต่ท่านศาสตราจารย์นั้น ถึงแม้จะได้
เห็นว่าหล่อนไม่ใช่นางฟ้าที่ควรบูชาอย่างแต่ก่อน ก็เป็นอันตกลงใจแน่ว่า
จะแต่งงานกับหล่อน เพราะเหตุความสงสารนั่นเอง ซึ่ง ข้าพเจ้า ก็เห็น

โหวง ๆ จึงมิได้เพียรระชกขวาง ต่อไป.

ชายที่เป็นฉายา สำหรับท่าน ศาสตราจารย์เห็น จะเป็น สุขได้ ถึงเมื่อคาทิพย์ ของ ท่าน ระเบิดกลายเป็นคาชวรมตาไป แล้ว ถ้าชายยังเป็นฉายาของ ท่าน อยู่ อีก สองคน จะชดชู่ อยู่ด้วยกันในห้อง ทศลง วิทยาศาสตร์ จะเป็นไรไป แต่ชายที่เป็นฉายาของคน อย่างเราท่าน เห็น จะ ทำความ เกือกร้อนให้มาก กว่าความสุข. ในชั้น คน หนุ่ม ๆ คง เห็น ด้วยซ้ำพเจ้ามาก.

ท่าน ศาสตราจารย์ กล่าว ขึ้น ที่หลัง ว่า “นี่แน่ะ คุณ ถ้าตาของฉัน ยังไม่ระเบิด เสียบ้าง อี คราวนี้ แม่เจ็ดยว เห็น จะไม่รอด. ถ้าจิตต์ของ หล่อนใหม่ อย่าง น้อย หล่อน จะต้อง เป็น เยื่อไป คือมีความเป็น อยู่ ด้วย ภายเท่านั้น ฉัน ก็ จะเป็น เพ็ทยาธร เพราะได้ เมียน นริผล รังไหม?”

“ไ้ เท้ามีคาทิพย์ ก็ โกลั เป็นเพ็ทยาธรเข้าไป แล้วเหมือนกัน.” ขำพเจ้า พุก เสง สัพยอก.

“อย่า ว่าแต่ ฉัน เลย คุณ ก็ โกลั คุณ ก็ เคย มี คาทิพย์ เหมือนฉัน ไม่ใช่ว่า?”

ท่าน ศาสตราจารย์ ทราบ เรื่องหมด ขำพเจ้า ก็ เลย ทัอง สารภาพ ทั้ง แก่ กัน หมดเลย และ ชี้แจง ความจริงใจ ที่ทำ เพื่อหวัง ที่ ต่อท่าน และ ขอโทษ ท่าน ด้วย.

“ฉันไม่ถือโทษ คุณ หรือ คุณ เป็น มิตรดี ของฉัน แต่ฉันนะ ทำไม แสง มฤตยู ของฉัน ไม่ ใหม้ ตัว หล่อน ด้วย? ตลอด เวลา ที่ หล่อน จับ ร่างกาย ก็ เป็น ประกติกิ จับ แต่ภายใน ที่ สติ เกล็ดไป เท่านั้น. คุณ คำเกิด

อาการของจิตฉันลึกลับมาก เคียวอนาคาทิพย์ของเรา ก็ระเหยหมดแล้ว แต่ฉันได้บทเรียนสำคัญอย่างหนึ่ง บทเรียนที่เกือบทำให้ฉันขาดใจถึงนรกมนุษย์. บทเรียนนั้นคือในมนุษย์ยังมีความลับที่มนุษย์เองยังงัดอยู่ ไม่สามารถรู้เท่าตัวเองได้. ความลับนั้นก็ไม่ได้ลึกลับมันอยู่ในตัวมนุษย์เอง มนุษย์ก็ไต่ประสพมันอยู่เสมอไม่มากนักซบ แต่ไม่รู้เห็นเห็นหนทางไหนไปตามบุญตามกรรม เพราะฉะนั้นโลกทิพย์กับโลกมนุษย์ แม้มีวันแนบอยู่ด้วยกัน ก็ไม่เห็นกันราวกับว่าเป็นคนละโลก มีมนุษย์คนเดียวเท่านั้นที่ไต่ค้นพบเข้า มนุษย์คนนั้นคือ พระพุทธเจ้า พระบรมศาสดาของเรา.”

* * * * *

ต่อไปนี้สรุปความเหตุนั้นของ นายคำเกิดขาดหายไปเสีย เรื่องนี้จึงเป็นอันจบไม่บริบูรณ์เพียงเท่านั้น.

แต่ข้อที่ผู้รวบรวมเรื่องนี้เสียค่ายมากนั้นคือวิชาที่กำจัดหุนถกคาบอดได้. วิชาชั้นนี้ยังไม่ปรากฏว่าได้เป็นสมบัติของโลก. ท่านศาสตราจารย์ภาณิก กิติ นายคง คำเกิดก็ถามว่ามีตัวไม่ว่าง ถ้ารู้ได้ก็จากสรุปความเหตุนั้นนายคำเกิดได้จับขึ้นทักไว้เท่านั้น เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดพบสมบัติเล่มนี้ที่ไหนเมื่อไร โปรดค้นและประกาศความรู้ให้เป็นที่คนแก่โลกด้วย. หรือจะส่งมาให้ข้าพเจ้าก็ได้.

ไทยเชชม มกร. ๖๗

เรื่องผีทะเล

—*—*—

ใคร ๆ ก็ รู้จัก กับตันเด้อ ท่องทะเล แก เคน เรือมาตั้งแต่หนุ่มจน
แก่, ทั้งแต่เป็นลูก เรือจนกระทั่งเป็นนายเรือ ทั้งแต่ใช้ เรือใบจนกระทั่ง
เรือกลไฟ, เกาะแก่งแข่ง ข้าวทุกชอกทุกทางทั้งฝั่ง ควันตก และควันออก
แห่ง ข้าว สยาม อยู่ ในใจ แก่ หมก; แก่ เป็น ลูก ทะเล อยู่ กับ ทะเล จนกระทั่ง
เมื่อขึ้นบก ทั้ง ฝั่ง แล ไม่เห็น พ้า ทนน้ำ แก่ เยลียว เยล่ำไ้ ให้ ยัง เกิด ความ
หวาดเสียว ต่อ บก ซึ่ง ทัพ อุดม, จะ แล ไป ทาง ไหน ก็ ตัน คา ความ กลัว บก
ของ แก่ วา กับ เรา กลัว ทะเล ที่ อัง วัง แล ไม่ เห็น ฝั่ง ฝาน้ำ หวาดเสียว ฉะนั้น,
ชาวทะเลให้ฉายาแก่ว่า เด้อ ท่องทะเล, พอเกิดใช้นามสกุล กัน นายอำเภอ
ก็เลยแนะให้ แก่ ลง ทะเบียน เขา ฉายา นั้น เป็น นาม สกุล เลียบ ที่ ได้ ยว แก่ ก็ ยก
มือไหว้ “แล้วแต่ได้ทำเถอะขอรับ” ทั้งแต่นั้น แก่ จึง เห็น ชื่อ ว่า นายเด้อ
ท่องทะเล แทน ที่ จะ ชื่น ว่า กับตันเด้อ ทุก ครั้ง ทั้งแต่ก่อน.

“ไผ่ พ่อ เทียง” แก่ พก กับ ตัน หน ของ แก่ “อ้าย ความ ฝัน นั้น
จะไม่ เชื่อก็ ไม่ ไ้ นะ” ทั้งสอง คน กำลัง ยืน อยู่ บน สะพาน คากฟ้า เรือ ประการัง
ซึ่ง กำลัง เล่น ผ่าน เขา สามร้อย ยอด แล เห็น ไกล ลิบ ๆ.

ผม เคย เป็น ขี่ เชื้อ ฝัน มา ครั้ง หนึ่ง ทั้งแต่ ยัง หนุ่ม ๆ และ ยัง อยู่ บน บก
เมื่อ ครั้ง กระนั้น ฝัน อะไร เป็น หวอย ไม่ หมก แต่ พอ เลิก หวอย ผม ก็ เลิก ฝัน

หอย, นาน ๆ ก็ฝน ลอกกะวีทีหนึ่ง มาตอนนั้นมาเคียวเคียว เลียบในทะเล ก็ไม่ค่อยจะฝน นอกจากเวลาถึงท่า ชื่นยกไปเที่ยวกิน กุ้งซีฟ ถูกหนวดเข่า เขากะต่าย เข้าไป ทำท้องเพ้อ, นั่นแหละ จึงจะ ฝน ต่ำ ๆ นานา บางที ก็ต้อง ตกใจ ตื่น ลุก ขึ้น กิน ยากกลาง ตึก."

"จริงซี อีวัน ชื่น ที่ เมือง ประจวบ เมื่อ ตรียจัน ฉันท ก็ ต้อง ให้ ย่า พ่อ เทียง และ อยู่ เหว แทน สอง วัน."

"ขอรับ ผม มั่นใจ อ่อน ขี้ด เพื่อน ไม่ ค่อย ใ้ เขาชวน สุนก ก็ สุนก ไป ยื่น แหะ ขอรับ แต่ ตรีย เศวณ มั่น ไม่ สุนก เหมือน เมื่อ ครึ่ง กระโน้น เสีย แล้ว."

"ทำไม ไม่มี หอย จะ ฝน หรือ?"

ทั้งนั้น แหะ ขอรับ. ตรีย แต่ ก่อน จะ เลือกลง อะไร? ลูกกระต๊อ แกร่ คน แก่ คน เล็ก มั่น สุนก กัน ไป ทัก หนวด เข่า แหะ ขอรับ ยิ่ง ต้อง สำเพ็ง กล้วย ะ ก็ แล้ว กัน เทียว บ่อน ไป, บ่อน ถั่ว, บ่อน ไฟ, สี่ หงวด ก็ หลาก ไป ทอด ทั้ง สอง ข้าง ทาง เล่น ไม่ ชนะ."

"แน่ละ พ่อ เทียง กระเป๋ า ของ ใคร ๆ มั่น ก็ มัก จะ ไป เหว รวม ลง กระเป๋ า เจ้ามือ หมด จริง ไหม?"

"จะ ว่า ไป ผม ไม่ ค่อย แพ้ เปรียบ นก เสด หรือ ก ขอรับ เล่น ก็ เล่น จริง ที่ เคย, ใคร จะ โกรธ ผม กลับ ถูก ผม โกง เสีย ก่อน แล้ว แต่ ชุน พัวจน์ ชุน บาล นั้น แหะ โกรธ เขา ยาก เพราะ เขา ไม่ โกง ใคร เป็น แต่ เขา เอา เปรียบ ไม่ ว่า ใคร เท่านั้น."

"แต่ เรือง ฝน ว่า ไร พ่อ เทียง? คันทัน ฉันท สัน ไป ด้วย นา."

“เฮาเน่ไม้ไ้ซอรัย. อย่าไปเอาใจใส่มันแหละคี่ โดยมากมันเฮาเน่ไม้ไ้ นาน ๆ ก็ไปเน่เข้าสักครั้งหนึ่ง เช่นเมื่อลอคตะวี คราวนี้เขาว่าคาซันแอกเน่ว่าผีมายอกให้แกจึงถูกวางวัชที่ ๑ * แต่เสียงที่โหยกันมันมากมาย เฮาเน่ไม้ไ้, บาร คนก็ว่าแกเป็นคนเสียงผี บางคนก็ว่าแกเองเป็นผี จะเป็นคนละก็หรืออะไรก็กระมัง ซอรัย ผมว่าไม่เชื่อเสียทั้งหมดแหละคี่ เรามันเป็นชาวทะเลพอขึ้นบกก็ทำอะไรกะมัน ได้ยินเสียงต่าง ๆ เวาก็ออกฟังไม้ไ้เสียด้วย.”

“เหตุที่ฉันถามพ่อ ที่ยังกลัวเรื่องผี ก็เพราะฉันเองได้ฝันไป และมันคล้ายๆ กับเรื่องผีที่ฉันเคยได้ยินมา คือเขาเล่าว่า กับคนเรือ คนหนึ่งฝันว่ามีเสียง มายอกว่า เบน หัวเรือ ออกนอก ลักคั่นอยบ ฉันเช่นนั้นถึงถามหนใน คืนเกี่ยวกัน เขาก็เบนหัวเรือ ออกไป ไม่ช้า ก็พบเรือลำหนึ่งกำลังจะจม, เขาได้ช่วยคนใน เรือ นั้นรอดตายได้ ทั้งหมด พ่อคนที่ลุดลงจากเรือ เรือ ก็จมทิ้งลงไปสู่ท้องทะเลลึก ฉันอย่างนี้แหละพ่อเที่ยง จะว่าควรเชื่อหรือไม่ควรเชื่อ?”

“ถ้าจะให้ผมเชื่อ ผมก็เชื่อว่ามันเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ คนเคราะห์ร้ายที่ต้งตายในทะเล เพราะเรืออัปปางมีเสมอทุกปี ทำไมคนในเรือลำนั้นวิเศษอย่างไรจึงรอดขึ้นได้ผีเข้าฝันให้คนช่วยเขาออก? ถ้าผีช่วยบ้าง ไม่ช่วยบ้าง ผีจะยุติกรรมอย่างไร? ผมกลัวว่าคนจะเอาความร้ายไปใส่ให้ผีเปล่า ๆ อย่างเรื่อง คาซัน กับ ลอคตะวี.”

* ๔ ๕
เรื่องน ออก ก่อน ลอคตะวี ล้วนบาท เกิด ความ หลบ เตือน.

“ฉันก็ไม่ใช่คนเชื่อผี แต่ก็ไม่มีความรู้ที่จะปฏิเสธเรื่องผีเหมือนกัน. ถ้าหากว่าผีมีจริง ก็คงมีทั้งผีดีผีชั่ว ผีบุญคุณธรรม ผีอชุกติธรรม แบบเดียวกับคนเรานี้แหละพ่อเที่ยง.”

“ซอร์บี เห็นอะไรจริง ซอร์บี แต่เราเลย ๆ ไว้อย่าไปเชื่อหรือ ไม่เชื่ออย่างคุณว่าเมื่อคืนแหละผมเห็นก็.”

“ไม่ใช่ เกือบวันฉันฝันไปว่าให้เบนหัวเรือ ออก ลึก เฉียงใต้ ๒๕ องศา, แล้วกลางวัน วันนั้นภัยไป ก็ฝันอีก แต่คราวนี้ให้เบน ออก ๔๕ องศา เมื่อเช้านี้ฉันก็ทำเฉยเสีย แต่กลางวันฝันอีก จึงให้รู้ลึกหัวเรือไปว่าถ้ามีเรือต้อง การให้ช่วยจริง ๆ ไม่ไปช่วยก็ใจโหดร้ายเต็มที.”

“ฝัน ๒ คนไม่ตรงกัน ผมก็เห็นว่ามันไม่น่าเชื่อเสียแล้ว.”

“นั่นนาซี, ถ้ามันเหลวไหลไม่ควรเชื่อก็ให้มันรู้แล้วรู้ รอดไป เกือบวันมันไม่เหลวไหลสิพ่อเที่ยง ตั้งแต่ฉันฝันเมื่อคืนนี้แล้ว เรือเราก็เดินได้ต่อมาอีกตั้งแปดชั่วโมง ฝันครึ่งหลังนี้จึงให้เบน ออก ลึก มาก เข้า คุณเป็นผู้บอกได้ คำนวณถูกต้องแล้ว นี่สิมันทำให้ยากใจนัก.”

“ซอร์บี ก็น่าประหลาดใจอยู่ กับข่าวในเรือเราเมื่อเย็นวานนี้ และเมื่อเช้านี้ คุณไม่มีอะไรที่เป็นของท้องถิ่นเลย.”

“จะจริงหรือไม่จริงก็ตาม เกี่ยวกับเรื่องนั้นฉันอดนึกถึงว่าเราจะทำใจโหดร้ายไม่ได้ เราเบนหัวเรือออกก็อ้อมไปนิดหน่อย ไม่เป็นการ ออก ทางทางของเรา ถ้าไม่พบอะไรเราก็เบนเข้า เสียตามเดิมก็แล้วกัน.”

“ผมก็ไม่ว่าอะไรหรอก ซอร์บี คุณก็เป็นกับฉัน การตั้งเข็มเรือ

มัน ออก จะ แล้ว แต่ คุณ คุณ จะ เขา อย่างไร ผม ก็ ไป อย่าง นั้น ระวัง อย่า ให้
เจ้า ของ เรือ ท่าน นาย เขา ที่ หลัง ก็ แล้ว กัน ”

“ก็ แล้ว พ่อ เทียง พ่อ เทียง หมายถึง คือ ฉัน จึง เคื่อน สติ ฉัน ไม่ ไกร ข
คนที่ หมายถึง เลย. เขา ละ เรา เบน หัว เรือ ออก ยอม อ้อม เขา หน่อย
แต่ บัด นี้. การ ห่าง ผัง ออก ไป ลึก ได้ ลม หนุน ท้าย แรง เข้า เรือ ก็ จะ แล่น
เร็ว เข้า บาง ที่ จะ ไม่ เป็น การ เสีย เวลา เลย. เรา จะ ตั้ง เข็ม เติง ออก เช่น นี้
จน กระทั่ง อาทิกย์ ตก คืน ถ้า ไม่ พบ อะไร เรา ก็ จะ เบน เข้า หา ทาง ของ เรา
ใหม่ ต่อ ไป.”

เวลา ๕ ล. ท. เศษ กับ กัน เลื่อ ร้อง เรียก นาย เทียง กัน หน ให้ รีบ ขึ้น ไป
บน สะพาน ทาก ฟ้า แล้ว ชี้ ให้ ดู อะไร ข้าง หน้า นาย เทียง ร้อง ว่า เรือ ไปะ ร้าย
อับปาง แน่ แล้ว เล่า กระ โทง เหลือ ครึ่ง เคียว ใบ หัก สะบั้น หมด กลาง
ลำ ปริ่ม ๆ น้ำ ก เหมือน มี คน อยู่ ที่ ท้าย บา หลี จะเป็น ก็ คน ไม่ ทราบ. นาย
เทียง ได้ รีบ คำ สั่ง ให้ คุณ เรือ กรร เจียง ออก ไป ช่วย กัน ที่. พอ เรือ ของ นาย เทียง
เข้าไป ใกล้ ก็ แล เห็น เรือ อับปาง ลำ นั้น ลอย กระ เพือ มี น้ำ เหมือน ชุง มี คน อยู่
ที่ ท้าย บา หลี คน เคียว ยืน เกาะ ประทุน แล ดู กรร เจียง คา เหมือน เหมือน
ไม่ ใ้ เกิด เหตุ การณ์ อะไร เลย.

“ใคร เป็น กับ กัน เรือ ลำ นี้ ?” นาย เทียง ตะโกน ถาม.

“อ้วน อ ลือ มา ทำ ลาย ?”

“คน ของ ลือ ไป ไหน หมด ?” อ้วน เห็น แ้ ลือ คน เคียว.”

“อ้อ เล่น กัน อยู่ ข้าง ล่าง คน หนุ่ม ๆ เยอะ ออก สนุก ได้ หล่ะ? ล้อ
ไม่ ต้อง เข้า มา ใกล้เคียง อ้อ.”

นาย เทียง เทียง เรือ กว๊าน เขียว เข้า ไป ข้าง ท้าย บาหล์ โดยมี ไต้ ไต้ คอย.

“บอก ว่า อย่า เข้า มา เวลานี้ อ้อ ไม่ ลับ แหก หมอ อ้วน ของ อ้อ
จน น้ำตาย อ้อ กำลัง ไว้ ทุก หลั ล้อ ใหม่?”

นาย เทียง ผล เรือ พลง พด พลง “ล้อ เป็น บ้า หรือ? เสากะ โกง
ก็ หัก เรือ ก็ ปริ่ม น้ำ ถ้า อ้อ มา ซ้ำ ไป สัก หน้ อ้อ ล้อ จะ ชัย บอ แหง ตาม หมอ อ้วน
ของ ล้อ ไป ล้อ รู้ ตัว ใหม่?”

“อะ เสากะ โกง หัก จริง ซี้ อ้อ ก็ ไม่ ทิน ล้อ ไม่ เปร ลา ย หัก อ้อ ก็ ยัง
เหลื่อ อยู่, ล้อ ไม่ ไซ่ กับ ทิน กง กว๊าน อาไล ของ ล้อ?”

“อย่า พุด มาก ไป เลย ล้อ กะ โกง ลง มา ใน เรือ อ้อ เอะ จะ ได้
ไม่ ต้อง ตาย เหมือน หมอ น้ำ จะ ลง ตัว ล้อ แล้ว รึ ใหม่?”

“ล้อ เป็น บ้า อ้อ เป็น กิตติ คน เลื่อ จะ ให้ ทง เลื่อ ไต่ หล้อ? เลื่อ
คำ น้ำ ก็ ขยับ ลา กิน ล่าย ไม่ มี หมอ กิน ไม่ ขยับ ลา กิน ล้อ จะ กิน อา ลาย?”

“เฮา เอะ ล้อ ไม่ บ้า จะ ว่า อ้อ บ้า ก็ ตาม กับ ทิน เรือ ของ อ้อ
สั่ง ให้ อ้อ มา รัย ล้อ ล้อ ไป หา เขา ก่อน ก็ แล้ว กัน.”

“อะ อ้อ ไม่ ล้อ จัก เขา เขา ไม่ ล้อ จัก อ้อ อ้อ จะ ไป หา เขา ทำ ลาย?
ล้อ มัน พวง ไโร สลัก ใคร จะ ไป ไว้ ใจ มัน ล่าย? ล้อ ไป ให้ พัน อ้อ
ขึ้น เล่น เบ็น สบาย ไม่ อยาก ให้ ใคร ลย กวน อ้อ ไม่ อยาก พุด กับ มึง
อีก ใส หัว ไป.”

นายเทียงโกรธเลยผลักเรือออก ดีกรรเซียงกลับไปเรือของตัว
แล้วรายงานต่อกับต้นทุกประการ; แต่กับต้นเถื่อนไม่ยอมเป็นข้าด้วย
อีกคนหนึ่ง จึงไม่ยอมโกรธคนบ้า กลับโยนกุญแจมือคู้หนึ่งลง
ในเรือกรรเซียง สั่งให้นายเทียงกลับไปจับตัวเจกคนนั้นมาให้จงได้
ถ้าจำเป็นจะต้องมัดก็ให้มัด แถบอกว่าที่จะยอมให้คนปล้ำชีวิต
ของตนตามความพอใจของเขา นั้นยอมไม่ได้ ถึงเขาจะเป็นบ้าหรือ
เป็นอะไรก็ตาม.

เวลาพลบค่ำแล้ว นายเทียงต้องรีบร้อนไปทำหน้าที่ให้เสร็จ
ก่อนค่ำ พอไปถึงก็ผ่านชนเรือ ไม่รอเจรจาอย่างคราวก่อน. เจก
คนนั้นไม่ยอมมาด้วย นายเทียงแถมจึงลั่นกุญแจมือล๊อบเข้าให้ แล้ว
ก็ช่วยกันอุ้มเอาตัวลงเรือ. อากาศทะเลกระเทือนไปด้วยเสียงไล่ไล่
ตลอดทาง ทั้งแต่เรือโยนกระทุ้งลงเรือกำปั่น.

กับต้นเถื่อน รีบแขกของแก่ในหิ้งชาลูน กล่าวโอภาปราถน์
ว่า “ฉันเสียใจมาก ที่ต้องใช้อาวุธรุนแรง. การที่ท่านไม่ยอมออก
จากเรือตลอดเวลาที่เรายังลอยอยู่ได้ นั้น เป็นการสมควรแก่ผู้เป็น
นายเรือยิ่งนัก แต่เรือของท่านจะไม่อยู่เหนือน้ำได้อีกมากนักเลย ฉัน
จึงจะยอมให้ท่านทำการฆ่าตัวเองไม่ได้.”

“ถดปะแกมือเหลียววัน ชั่วต้องการใช้กำปั่นของอ้าวตุ๋บลือ
ให้โคลงหัก.”

กับต้นเถื่อนตอบว่า “ขอบใจแล้ว ฉันยังต้องการรักษาชีวิตใครง

ของฉันไว้ไม่ให้ หัก ก่อน ฉะนั้นฉันก็ยัง ไม่ถอด ประแจ มือให้ท่านก่อน”

“ลือเป็นโจรสลัด มาจับตัวใส่ประแจมือ ลาก ออกจากเรือ
ของอ้าวมาขังไว้ที่ลี้ ลือจะเอาค่าไถ่ลือ?”

“ใครจะไถ่ลือ? ที่เมืองจีนอ้าวไม่เข้าใจด้วย แต่ที่ เมืองไทย
คงไม่มีใครต้องการไถ่ลือนั่น.”

“ไม่ต้องพูดมาก ส่งอ้าวคิงไปลืออ้าวก็เลยวถึง อ้าวไปถึง
ชั่วเถา อ้าวจะเอาลือขังคาง ฟ้องลือเบี่ยงโจรสลัด ลือก็ถูกตัก
หัวลูหมาย? เมืองชั่วเถาไม่ยอมเอา โจรสลัดไว้ ทักแผ่งถึงเลย.”

ก๊วยตันเถอ หัวเราะรับว่า “จริงซี มิน่าเล่าในทะเลจีนจึง
เต็มไปทั่วโจรสลัด. พ่อเที่ยง พาแขกของเราไปเข้าห้อง เลี้ยงที่
ขึ้นเรือกานันนานไป. ฉันทะพลอยเป็นข้าเพราะเกิดบันดาลโทษะชนด้วย.
จงจัดให้ มีคนคอยดูแลให้เขาได้ ความสุขตามสมควรที่เราจะจัดให้ได้.”

คืนวัน นั้นอากาศในเรือประการวังบนบ่วนเต็มที ก๊องสนั่นไปด้วย
เสียงไล่ไล่คันทันยังรุ่ง พวก ในเรือพากันนอนไม่หลับ และ บ่นถึง ความ
อหิวแห่ง ก๊วยตันของ ตัว ยิ่ง ทันทันยังเป็น คนบนมาก ที่สุด ตัว
ก๊วยตันเถอเองก็ไม่ได้ นอนเหมือนกัน จึง ไม่มีโอกาสจะฝันว่าจะพึง
ทำอย่างไรต่อไป. พอรุ่งเช้าเผอิญนึกได้ จึง เรียก นายเที่ยง
มาบอกว่า

“วันนี้เราส่งแขกของเราขึ้นบก เลี้ยงเด็กหรือ? ขึ้นรอไปหลาย
วันอากาศเลียบหนักเข้าทุกทีจะเกิดพายุบูแคมขึ้น.”

นายเที่ยง แสดงความวิตกว่า คนบ้าเช่นนี้ ชนปล่อยจะตายเลย
เพราะแถบนี้เย็นเข้าทั้งนั้น.

แต่กับตันเถียรประกันว่าไม่เป็นไร นายเที่ยงจึงเพียงแต่บอกว่า
ตามใจ และขอตัวว่าอย่าต้องให้รับหน้าที่เป็นผู้ไปปล่อย เหมือน
เมื่อคราวไปเอามา. กับตันเถียรห้ามไม่ให้ วิตก เพราะ แก่จะเป็นผู้
เอาไปปล่อยเอง จึงจะได้.

พอเรือ กรรเซียง ถึงฝั่ง กับตันเถียรก็ขึ้นฝั่ง มือแซกของ คน
ขึ้นไปด้วย. นายเที่ยง ผู้ขอตามไปด้วยนั้น อยู่ข้างท้ายเรือ ไม่นึกอะไร
กลัวจะมีเหตุขึ้นกับกับตัน จึงกระโดดขึ้นจากเรือ ตามไป อีกคนหนึ่ง
พอถึงบนฝั่ง กับตันเถียรก็ถอดเสื้อแล้ว บอกให้ จินคนนั้น กลับไป
ลงเรือของตนเอง ตามสบาย. ส่วนตัวเขา กับพวก กลับลงเรือ กรรเซียง
จะผลัดออกจากฝั่ง จินคนนั้น กรวาก เข้าจับเรือไว้ ร้องว่า.

“ลือต้องส่ง ชั่วให้ ถึง เลือชั่ว ลือเอาชั่วมาจากไหน ต้อง ส่งชั่ว
ทั้งนี้ จึงจะได้ ล้าย.”

“ช่างเถียรพอแล้ว” กับตันเถียรตอบ.

“ลือจะปล่อยให้ชั่ว ตายทั้งลือ? ชั่วเขาชั่วที่ไหน กิน? ลือ
ต้อง พาชั่ว กลับไป ล้าย.”

“ชั่วนอนไม่หลับคืนนี้ รุ่งแล้ว ถ้าต้อง ออกนอน อีก ต่อไป เรือ
ของ ลือ ก็ จะพลอย อดอย่าง เหมือน เรือ ลือ.”

“ชั่วก็ อด นอน เหมือน กัง ลือนี่ลือว่าชั่ว จะ ออก นอน อีก ล้าย ลือ?”

“ถ้าเช่นนั้น ลีธ รับว่าจะประพาศตัวเรียบร้อยในเรือของอัว กระนั้นหรือ?”

“อัวไม่คำลือ ลีธให้ อัวไปลี ๆ ก็แล้วกัน.”

“อัวนึก ว่าลีธอยาก ทาย จึง อยาก ะ อยู่ บนเรือ รม ถ้า เรือ
ลือ ยังไม่ รม อัว ก็ ะ พาไปส่งไ้ แต่ ยานนี้ เรือ ของ ลีธ อยู่ กันทะเลแล้ว
ลีธ อยาก ทาย ทาย หนัก ไ้ ถ้า ไม่ อยาก ทาย เติ้นไป ก็ คง พย บ้าน.”

“โคยบอก ว่าอัว อยาก ทาย? อัว อยาก อยู่ ในเรือ ของ อัว เลือ
อัว รม ลาย ลีธ? ไม่ เชื้อ อัว ะ พา ลีธ ไป ล.”

“จ้างให้ อัว ก็ ไม่ ไป อัว ไม่ ไซ้ บ้า เหมือน ลีธ อัว ช่วย ลีธ พอ แล้ว
อัว ไม่ จำ เป็น ะ ช่วย ลีธ มาก ไป กว่า นี้ ถ้า ลีธ อยาก ไป ในเรือ อัว ลีธ
ต้อง ไป อย่าง คน โดย สาร และ ต้อง ประพาศ ตัว อย่าง คน โดย สาร.”

เจ้า คน นั้น ร้อง ใ้อัย่า แล้ว ก็ พะยัก หน้า กระ โศก ลง เรือ กระเซียง,
อากาศ ทั้ง แด่ ผั่ง จนกระทั่ง ถึง เรือ ใหญ่ เจียบ สัก ฝึก กับ เมื่อ ขามา. พอ
ถึง เรือ จิน คน นั้น ก็ เข้า ห้อง ปัก ประค นอน เจียบ พอ ถึง นคร ศัรรีธรรมราช
เรือ ขอด ลั่ง ลิน ค้า วัช ลิน ค้า อยู่ วัน หนึ่ง ทัน หน มา รายงาน ค่อ กับ ทัน เตื่อ ว่า
จิน คน นั้น หาย ไป ไหน ไม่ มี ใคร ทราบ แต่ คง ไม่ กระ โศก ลง ทะเล เป็น แน่
นอน เพราะ พวก เรือ จ้าง กลับ มา โย ว่า มี จิน โดย สาร ขึ้น บก คน หนึ่ง ไม่ ให้
ค่า จ้าง พอ เรือ ถึง ผั่ง ก็ กระ โศก แผลว หาย วูบ ไป คล้าย ผี; กับ กระ ลาดิ
ในเรือ ก็ ไ้ ยิน จิน คน นั้น พุด เมื่อ เรือ จน ะ ถึง นคร ศัรรีธรรมราช ว่า เขา ไม่
ไ้ จิน นอก เขา เป็น ลูก จิน พุด ไทย ก็ ชัด ที่ พุด ไม่ ชัด เขา แกล้ง ทำ
เขา ะ ขึ้น บก กลับ ไป นคร สวรรค์ เพราะ ไม่ คึก ะ บัง คัย เรือ ทะเล ค่อ ไป

จะกลับไปบังคับเร็วมาก อย่างเคยหา กินมา เมื่อครั้ง ยังไม่ ร่ำรวย; พวก
 กระลาตีถามว่า จะเอาเงินที่ไหนเป็นค่าเดินทางไกลถึงเพียงนั้น เขาบอกว่า
 เขาไปแฉกเดียวก็ถึง เร็วกว่าไปรถไฟเสียอีก, พอมาเกิดแฉกหายไป
 จากเรือ แล้วก็แฉกหายไปบน คลัง และดูเหมือน พวก กระลาตีหลายคน
 เห็นเรือที่ ชัยปาง วันนั้นอีก แฉกหนึ่ง เมื่อเช้านี้ จำพวก กระลาตีเรือประจักษ์
 ทุกคนพากัน ออก อทานว่า “มีน้ำเล่า เจ้าคนนี้เป็นผีแน่ ไม่ใช่คน
 เสียแล้ว.” ฝ่ายกับตันเองซึ่งไม่ใช่ผี พลอยขาดทุนค่าโดยสาร
 ของคนโดยสาร แปลกนี้ไปหลายบาท แต่ก็ไม่เสียใจ เพราะความ
 จริง แก่มั่นกว่าจะได้ค่าโดยสาร เป็นแต่ชื่อ เรียกค่าโดยสารเพื่อจะได้ไม่
 ต้อง พากัน ออก คาหลักชัย ตานอน เหมือนคืนแรกเท่านั้น.

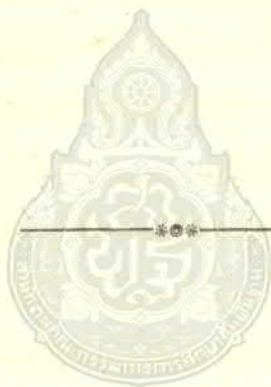
พอเรือออกจาก นครศรีธรรมราช แล้ว คืนวันนั้นเป็นวันวิสาข
 ปุณณมี กับตันเอง ประชุมคนในเรือกระทำ วิสาขบูชา สวดมนต์ เติ
 เทียนเสร็จ แล้ว กับตันเอง ก็ขออำนาจพระไตรรัตน์คุ้มครอง อย่าให้ ลูก
 เรือประจักษ์ หรือใคร ๆ เชื้อผี, ทำให้เกิดหวาดเสียใจโดยใช้เหตุ,
 แต่คืนนั้นลูก เรือประจักษ์ ก็ค่อย สบายใจ หายหวั่นหวาดสะกั กแล้ว และ
 หหมดเสียงโหยร้อง เจ้าผีก็ช่วย.

* * * * *

นายเองต้องทะเล มีอายุ ๗๐ เศษ เลิกการเดินเรือ ปลด
 ชาติไป ตั้งบ้านเรือนทำสวนมะพร้าว อยู่ท่าเกาะ สมัย วันหนึ่งเวลาลมพัดเย็น
 สบาย หลานเล็ก ๆ หักมัลลัมอยู่รอบตัว เพื่อจะฟังนิทาน ที่แก่เคยเล่า

ทุกวันที่หลานไม่ค่อยได้เล่าความฝันประหลาดของแกทั้งเรื่องนี้ให้หลานๆ
ฟังตั้งแต่ต้นจนจบ. เมื่อจบแล้วหลานพากันถามเป็นเสียงเดียวกันว่า
“ป้า เจ้าคิดคนนั้นจะอะไร? ทำไมจึงรวบ?”

ไทยเชยม. พฤษภ. ๖๘.

ออกบำหิมพานต์

—*—*—

พระยามหาเศรษฐี ศรีสยามพาณิชย์ กำลัง ขมวด คิ้ว นิ่งหน้า เพราะ
ต้องวางงานเลขหน้าชั้นรับแขก ผู้มีรอให้เชิญ แต่ได้บอก
เข้ามาคำนับแล้วก็ นั่ง ลง ตรง หน้า ที่โต๊ะ เขียนหนังสือในสำนักงานโรงมวน
บุหรี่ยาม.

“ได้เท่าขอรับ กระผม กำลัง คิด จะ ไป ขึ้น ยอก เขา หิมาลัย แล้ว
เลย ทรวง บำหิม พานต์ ” แยก พท.

สีหน้าเจ้าคุณ เปลี่ยน จาก ฉุน เป็น ยิ้ม เย้ย “อ้อ ! จะ เลย ไป ปาก
คลอง สาน ด้วย กระ มัง พ่อ ? ”

“ได้เท่าพท. เช่น นั้น ก็ ยัง ดี กว่า จะ ไม่ ยอม พท กับ กระผม เลย เลย ”

“คาดไม่ถึง ผิดนัก เพราะฉันจะไม่ยอมพทกับชาวโลก พระรัตน
เมือทรายแน่แล้วว่าเขามาจากที่นั่น ”

“ได้เท่าขอรับ กระผม ไม่ ใช่ว่า กระผม ได้ ยิน ญา วิทยา ศาสตร์
ของ มหา วิทยาลัย และ เข้า รับ ราช การ เป็น เสมียน อยู่ ใน กระ ทรวง — ”
ยื่น นาม บัตร ส่ง ให้.

“นั่น ก็ ขำ แล้ว มี วิชา ควร จะ ทำ อะไร ๆ ได้ ไพล่ ไป เป็น เสมียน ”

คุณามัธยม “อ้อ นายวงศ์ ณะแห่ง ศาสตรบัณฑิต เลี่ยมคนสนิท
ของเจ้าพนักงาน แยก ราช ลำห้วยพระ นคร. เคยได้พบชื่อคุณตาอยู่ บ้าง
ดูเหมือนในหนังสือพิมพ์ ออก กันเกลื่อน ๆ.”

“ขอรับ หน้าที ของ กระผม เกี่ยวด้วยกิจการ ซึ่งต้องประกาศให้
มหาชนทราบย่อ ๆ. แต่เรื่อง เขาหิมาลัย และป่าหิมพานต์.....”

“เรื่อง เขาหิมาลัย และ ป่า หิมพานต์ จะขึ้นสวรรค์ ลง นรก ก็ ช่าง ไม่
เกี่ยว ชึ่งอะไรกับฉัน.”

“เกี่ยวมาก เชี่ยวขอรับ เพราะ กระผม จึง ต้อง มากราบเท้า
ใต้เท้า. การไปเช่นนั้นไม่มีเงินก็ไปไม่ได้.”

“ฉันเกือบจะลืม เรื่อง คลอง ลานแล้ว ก็กลับ มาเตือน เข้าอีก
เวลาฉันมันขี้ลืมที. ” “อาการ หนานว ครัวผมท กลับมายัง เจ้าคุณ บริบูรณ์
เหมือนดังเก่า.”

“รับประทานไทย ใต้เท้าไม่มี เหตุ เพียงพอที่จะเกณฑ์ ให้ กระผม
เป็นบ้า.”

“แต่ฉันมี เหตุ เพียงพอ ที่จะไม่ให้ แยก ชึ่ง ฉันไม่ได้ เชิญ มากัก
ขวาง เวลาทำงาน ของ ฉัน.”

งานของ กระผม นี้ ก็ ย่อม จะ ให้ ผลทาง กิจ การของ ใต้เท้าด้วย กระ
ผมหมายความว่า ถ้า ใต้เท้า ออก ทุนให้ กระผมไป เขาหิมาลัย และป่า
หิมพานต์ ได้ สำเร็จ, ใต้เท้าจะมี กำไร อย่างงดงาม. อย่างไร ๆ กระผม
เชื่อแน่ว่า ใต้เท้าจะ ขาด ทุนไม่ได้ ใต้เท้าจะได้ ทั้ง ชื่อ ทง ทรัพย์สิน เลี่ยมอีก.”

“นายเห็นจะเข้าใจผิดไปว่า ฉันเป็นเสนาบดีกระทรวงคลัง.”

“เปล่าเลยขอรับ กระผมตั้งใจมาหาเจ้าคุณพระยามหาเศวตฉัตร สยามพาณิชย์ เพื่อขอให้ท่าน ออกทุนช่วย กระผม การบริษัทร การค้าขายต่างประเทศ เขาช่วย ออกทุนนี้ การชนะนี้ให้สำเร็จ เพื่อ คุณวิเศษ แห่ง คนชาติเขา.”

“อ้อ! เข้าใจ, แต่นายเห็นจะเขลาไปหน่อย นายก็เป็น ข้าราชการ มีหน้าที่ เก่งด้วยวิทยาศาสตร์ จะ ออก บำ หิมพานต์ ทั้ง ที่ ทำไม่ ไม่ เบิก เงิน ทาง ราชการ สำหรับไป ตรวร พรณ พฤษก ชาติ และ โค ดิก มฤค ราช สัตว์.”

“กระผมเสียใจที่ จะ เวียน ว่า กระผม หาได้ ไป ใน หน้า ที่ ราชการ ไม่ กระผม คิด ไป เป็น การ ส่วน ตัว แท้ และ จะต้อง ลา พัก จาก ราชการ ชั่ว คราว ด้วย.”

“แน่ ๆ พัก เสีย ชั่ว คราว เห็น ระ ทั ร ธิ ที่ สำหรับ ราช การ ด้วย กลับ ไป ลา เสีย เกยวัน ที่ เกยวัน ที่ นั้น พ่อ มหา จ้า เจริญ พ่อ ระ ใต้ ไม่ ทำให้ ฉัน เสีย เวลา ยิ่ง กว่า นี้.”

“ขอรับ แต่ ใต้ เท่า ต้อง ให้ เช็ก กระผม ราค า หั ม น ยาท.”

“ข้าไม่ให้.” เจ้าคุณโกรธใหญ่ เสียง ถ่า ย น ลง ที่ ใต้ รั บ ย.”

“รับประทานโทษ โปรดให้ กระผม ทราบ ด้วย ว่า ใต้ เท่า ไม่ ให้ ด้วย เหตุ ผล กล ใด.”

“อ้อ! ง่าย นิด เคี้ยว ด้วย เหตุ ว่า เงิน ของ ฉัน มี ใน ธนาการ ที่ เขา

บ่อผมจะว่ายตามเชือกที่ฉันออกได้เสมอ."

"ได้เท่าไรก็ตามถึงเหตุผลให้ แยกกายสักหน่อย การที่
ได้เท่านี้เสียก็น่าง่าย แต่ได้เท่านี้จะเสียใจภายหลัง กระผมเชื่อมั่น
ว่าได้เท่านี้."

"อ้อวะ ! เขาเถอะผิดเป็นผิด ผิดอย่างนี้กันจะไ้รอก คียหาย !"
เจ้าคุณฉุนมาก ชน.

"กระผมควร จะกราบเรียนให้ชัดเจนว่า เงินนี้ไม่ใช่ กระผมขอ
กระผมเป็นแต่ขอยืมเท่านั้น."

"มีอะไรเป็นประกันบ้าง ?"

"มีแต่ชื่อและเกียรติของกระผมเท่านั้น กระผมก็เป็นคนหนุ่ม
ยังไม่มีเวลาสะสมทรัพย์สมบัติได้."

"เพื่อสิ่งที่เป็นประกันนี้ยังหาค่ามิได้ การกู้ยืม เขา
รับกันแต่ของที่ม้ราคา ช่ายขอหาค่ามิได้มันก็ไม่ม้ราคาเหมือนกัน
เสียใจฉันรับไม่ได้ แกมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ แต่แกยังขาดความ
รู้ทางพาณิชย์."

เจ้าคุณมหาเศรษฐีพูดแล้วก็ห้องกุหนำแซก และนึกว่า ช่าย
หมอนเห็นจะต้องถึงได้ แต่นายวงศ์ ณะแหง กลับมองกุหนำด้วย
หน้ายิ้มแย้ม ทั้งแซก และทั้งเจ้าของ ยาน จึงนั่งนิ่งกันไปครู่หนึ่ง แล้ว
นายณะแหง เป็นผู้เอ่ยขึ้นก่อนว่า,

"ได้เท่าชอย การสนทนาของเราดูออกจะตึงขัดมาก."

“ที่ไหนได้ เรื่องราวของเราได้ดำเนินอย่างรวดเร็วมานัก
มาถึงที่สุดเข้าแล้ว” เจ้าคุณพุดพลางชี้ประตูออกให้.

“กระผมเกรงว่า ความรำคาญของใต้เท้าจะชวนให้ใต้เท้าแสวง
กิริยา.....”

“อ้อ! หายา ถูกที่เคี้ยว และเพื่อหายาให้คล่องตัวขึ้น
ฉันขอบอกว่าคุณจะกลับก็ได้นะ ประตูอยู่นั่นแล้ว.”

นายพระแหงนยิ้ม แล้วควักบุหรัออกสยเพื่อสะกดใจและต่อสัจบัญญัติ
พระยามหาไครยจึงเห็นเขา เขาหายา ค่อยหายากนั้น สักเวลาที่ปรวาก็เกิด
ขึ้นในใจว่า อ้ายหมอนี้จะค่อยถึงเกาะออกไปจากห้องจึงจะสำเร็จ แต่
นึกไปอีกที เขาก็ได้มีหนังสือมาขอพบ ถึงแม้จะมีได้คอยอนุญาต
จะโหดร้ายแก่เขาเช่นนั้นก็กระไรอยู่ และข้อสำคัญนั้นเขาก็เป็นคนถือ
พิธีอยู่บ้าง อย่าให้ถึงเกิดเหตุต้องขึ้นโรงศาลเห็นจะดีกว่า เมื่อได้
คิดทบทวนรอบคอบดังนี้แล้วจึงเดินทางแรก และเลือกเอาทางหลัง
แล้วก็ลงมือทำงานของตัวประหนึ่งว่าไม่มีแขกอยู่เฉพาะหน้า. นายพระแหงน
พ้นควนบุหรืกรุ่นๆ อยู่สักครู่แล้วก็เขยขึ้น.

“ใต้เท้าขอรับ กระผมหนึ่งขยับบนเก้าอี้ของใต้เท้า ในห้อง
ของใต้เท้า กระผมรับประทานโอกาสเอาใจของผมเป็นใจของใต้เท้า
ดังนี้ถ้ากระผมเป็นใต้เท้า กระผมจึงดูใต้เท้าผู้นั่งอยู่เฉพาะหน้าของ
กระผม กระผมมีความประหลาดใจ.”

นั่งดูเขียงอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็พูดต่อไปว่า.

“ แยก ที่มาขอความช่วยเหลือ ของผม — ผมในที่นี้คือได้เท่า — เป็นคน
มีหลักแหล่งในราชการ มีสกุลซึ่งรู้จักกันทั่ว คือพระแท่น และมา
บอกความคิดแก่ผม — คือได้เท่า — ว่า จะเดินไปขึ้นเขาหิมาลัยและ ตรวจ บำ
หิมาพานต์..... ”

“ อะไรนะ เดินไปหรือ ? ” เจ้าคุณเอกไม่ได้ถามขึ้น.

“ ขอรับเดินไป ไ้เท่า ย่อมจะทราบ โดยภูมิศาสตร์ อยู่ แล้วว่า เป็น
สถลมารค. ”

“ แยก เชื้อแน่ แล้วหรือว่า แยก ไม่แน่ ? ”

“ ขอรับ แน่ ที่ เคี้ยว. ”

เจ้าคุณก้มหน้าเพื่อยะ ทำ งาน ต่อไป นาย พระแท่น ก็ พุด ต่อ ไป.

“ ชายหนุ่มนี้ จะ อาสา เดินไป ยอดเขาหิมาลัย และ ตรวจ บำหิมาพานต์.
ยอดเขาสูง สุด ใน โลก ที่ เรียก ตามภาษา อังกฤษ ว่า ‘ เกรเวเวสต์ ’ ซึ่ง
มนุษย์ ยัง ไม่ เคย ขึ้น ไป ถึง ซึ่ง ชาว อังกฤษ พวก เอกภคิณะ ทาง วิทยา
ศาสตร์ — และ ภูมิศาสตร์ ได้ พยายาม ขึ้น เมื่อ ปี กลายนี้ แล้ว ยัง ไม่ สำ เร็จ
และ จะ พยายาม ต่อ ไป อีก ชาย หนุ่ม คนนี้ มา ขอ ความ ช่วยเหลือ ของ มหา
เศรษฐี คือผม โดย สมมุติ หรือ ได้ เท่า โดย ความเป็นจริง ความ
ช่วยเหลือนี้ เป็น ราคา ๑๐,๐๐๐ บาท สำหรับการ ตระเตรียม และ การ ใช้จ่าย
ตลอดทาง ซึ่งเป็น ราคา ถูก ที่ สุด สำหรับ การ ใหญ่ หลวง ถึง เพียง นี้, และ
ซึ่งเป็น จำนวนเงิน ที่ เรียก ว่า ขน หน้า แซง ของ มหาเศรษฐี ไม่ หล่น, แต่ ท่าน
มหาเศรษฐี จะ กลับ ได้ เงิน เป็น กำไร ใน ทาง ประการ ขาย บุหรี่ ของ ท่าน และ

ได้ชื่อเสียง ในเหตุที่ช่วยชาติให้ชนะชาติอื่น ๆ ในความรู้และเกียรติอัน
สำคัญยิ่งนี้.....”

พระยามหาเศรษฐีนั้นไม่ไหว พังงานก็ไม่สำเร็จ หนังสือที่
ก็ไม่ได้ความอะไรเลยเลย กระโดดขึ้น เขามือข้างปิดหูร้องว่า

“ขยี้เถอะพ่อคุณ เวทนาแก่คนแก่เถอะพ่อคุณ ฉันจะสมใจ
เสียให้ไต่แล้วพ่อคุณ ไปรคไปเสียขี้เถอะพ่อคุณ”

นายฉะแหร ลูกขึ้นหยิบหมวก และไม่ทำท่ามั่ง

“ได้เท่า ไปรคตำรึ ต่อไปตามคำที่กระผมได้กราบเรียน ได้เท่า
กระจะเห็นด้วยกระผมและระลึกถึงผมอีกเป็นแน่”

“ฉันจะไม่ลืมพ่อเลยจนตลอดชีวิตเชียวพ่อคุณ เหตุการณ์เช่น
มันลืมไม่ไหว! พุคแล้วก็ได้ดังประตูให้บอก”

“กระผมกราบลา ก่อน” ก็มีลงหัวแล้วเดินออกประตูไป นึก
ในใจว่าคนที่โกรธถึงแก่ไล่เห็นจะไม่ลืมง่าย ๆ ภายหลังก็จะกลับหวน
สงสัยเสียอีก

นายฉะแหร คนนี้เป็นคนซื่อ บรรดาผู้รู้จักมักคุ้นย่อมไว้วาง
ใจกัน ไม่ว่าคนเสมอกันหรือสูงกว่าต่ำกว่า ถึงหากจะเป็นศัตรูก็แทบ
ไว้วางใจ แต่ในเรื่องนี้กลับรู้สึกตัวแล้วว่าจิตใจความสุจริตของแกตกต่ำไป
ไม่ถึงแก่ว่าทุจริตสมควรจะติดคุก แต่ก็ไม่ใช่สุจริตที่บังเอิญพลอยได้
แกเถียงใจแกเอง และลงปลายก็ตัดสินใจเข้ากับตัวเองโดยอาศัยภาวคิดว่า
ในสงครามอย่างหนึ่ง ในความรักอย่างหนึ่ง อะไร ๆ ก็เป็นธรรมทั้งนั้น

เผอิญนางสาวขวงเงิน, วักรบ ซึ่งแกรัก เป็นคนชอบชายที่มีใจเป็น
เลื้อยไป อาจสามารถในกิจการซึ่งชายสามัญทำไม่ได้. เจ้าหล่อนเป็น
หญิงสาวที่ชายกระหิ่ม อยู่ มาก ด้วย ถ้าแกไม่ได้เจ้าหล่อน ชีวิต
ของแกก็ออกจะไม่เป็นชีวิต, เพราะฉะนั้นแกต้องรีบทำอย่างใดอย่างหนึ่ง
ซึ่งเป็นการแสดงความสามารถอย่างเอกอุ ก่อนที่เจ้าหล่อนจะตกไปเป็นของ
ผู้ประคับหรือญาคูขี้หอม เข้มกล้าหาญ, หรือนักบินไทยคนแรกผู้บิน
รอบโลก หรืออะไร ๆ ทำนองนั้น แกจึงตกลงใจว่าจะเก็บหล่อนให้
อยู่มือด้วยการ ออก บ้าหิมพานต์ และที่จะให้สำเร็จ สมปรารถนา, จะ
เพราะไปถึงหรือมิถึงก็ตาม แกก็ต้องได้ รับความอุดหนุนจากคนมั่งมี
แกจึงเลือกเอาเจ้าคุณมหาเศรษฐี ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นพ่อค้ามั่งมีที่สุดใน
พระนคร สมัยนี้.

พระยามหาเศรษฐีไม่ได้ยินข่าว เรื่องเขาหิมาลัย ต่อมาสัก สัปดาห์หนึ่ง
แล้ว ก็ได้ รับจดหมายทางไปรษณีย์ จากนายฉะแวง มีความว่า “คราวนี้
แหละเป็นเบื้อง ต้น แห่ง การประกาศใหญ่ รวย ๑๐,๐๐๐ บาท สำหรับบุรุษไทย
ของใต้เท้า. พรุ่งนี้เวลา ๑๑ ก.ท. กระผมจะมากลายเท่าที่สำนักงาน
ถ้าใต้เท้าจะไม่อยู่ เสีย นั้น แหละจะพ้น จาก ความ จำคุกซึ่ง กระผม จะมารบกว
เป็นแน่แท้.” มีหนังสือพิมพ์ คัด สอดมาในซอง ด้วย เป็นข่าว หนังสือพิมพ์
สยาม บอก เรื่อง การไปขึ้นยศเขาหิมาลัย ซึ่ง มนุษย์ ยังมีไม่เคยขึ้น ถึง
กับการสำรวจ บ้าหิมพานต์ เพื่อความรู้ ของ โลก บัดจิตนี้แห่ง มหา
วิชาแล้ว ผู้ มี วิชา สูง เป็น ผู้ ค้นคิด และ จะ เป็น ผู้ นำ การ ดำเนิน อันตรรก

นี้เองด้วย. ท่านมหาเศรษฐีผู้หนึ่งรับ ออกทุนในการนี้ทั้งสิน, เพื่อ
ให้ ออง สยามได้ ไปปลิว อยู่ บน ยอด เอเวอร์เรสต์ ก่อน อองชาติอื่น ๆ. ได้
กระดาษหนังสือพิมพ์ ตัดกัน มีหนังสือ เขียน บอก ให้ ข่าน ใน หนังสือข่าว ละมับ
อื่น ๆ ทั้ง มวล ด้วย.

พระยามหาเศรษฐี อ่าน ทราบ เรื่อง ตลอดจนแล้ว ลุกไปหยิบหนังสือ
ข่าว กรุงเทพ ฯ สมัย ซึ่ง ท่านรับ มา อ่าน ก็ ก็ พบ ข่าว เช่น นั้น เหมือนกัน
ท่าน จึง นั่ง เชน ตัว ลง บน เก้าอี้โยก ที่โต๊ะ เขียน หนังสือ ทรง ถึง เหตุการณ์
ที่ การ ประกาศ เป็น ชีวิต ของ การ คำขาย, และ ทุก วัน นี้ พ่อค้า ผลาญ ก็ มี มาก
ขึ้น, การ ขวย โอกาส เหมาะ ๆ เป็น สำคัญ ใน ทาง แข่ง ชัน และ บน ซ้อ เลียง
ถ้า เหตุการณ์ ตาม ข่าน นี้ จะ เป็นจริง จึง ชัน ได้ ไซ้, ก็ ทำ อัน ไม่ ที่ จะ ปลด ยให้
ชัน หม ไป ตก ใน มือ คนอื่น, ท่าน ทำ วิ เห็น โดย รวย คอบ แล้ว จึง ตก ลง จะ
อยู่ เมื่อ เวลา นาย ณะ แหง นั้ มา พบ ที่ จะ ได้ เป็น การ ปฏิเสธ อย่าง ส่ว
ใน ถ้อย คำ ที่ เขา ขอ ให้ ไม่ อยู่ นั้น ด้วย.

พอ ถึง วัน และ เวลา นั้น นาย ณะ แหง ก็ เป็น เหตุ ให้ เจ้า คุณ พิน ไม่ ตี
ทันที, เพราะ เขา วาง หมอก และไม่ แท้ ลง ที่โต๊ะ เขียน หนังสือ ต่อ หน้า เจ้า คุณ
แล้ว นั่ง ลง ตาม สบาย เหมือน หนึ่ง เคย เป็น เกลธ กัน มา พิน ยี่ ผิด แต่ ยก มือ
ไหว อย่าง ละมุด ละม่อม.

“ได้เท่าชอรับ สิ้นค้าบหรี ของได้เท่าเป็นอย่างไร บัง?”

เจ้าคุณทั้งไรจะไม่คอบ และ ทั้งทำมึงทั้ง แสดง ความไม่พอใจใน

กิริยาก้าวร้าว แต่นายฉะแวงก็ยิ้มแย้มแจ่มใสตามเคย และควัก
กระเป๋าเปิดซองหยิบบุหรี่ยี่ห้อบริษัต์ของเจ้าคุณออกสูบลีบลีด้วยซ้ำ.

“ไ้เท้าขอรับ ถ้าไ้เท้าไม่พอใจเป็นผู้คอย ยาวที่ไ้เท้าจะ
ประสงค์เป็นผู้ถามกรรม.”

“แน่ละ ฉันถามว่า ทำไมแกจึงมาทวนฉันอีก?”

“อ้อ! ชื่อนั้น กระผมมีเหตุเพียงพอที่เกี่ยว เพราะหนทางไป
เข้าหิมพานต์ ผ่านมาทางนี้ ซึ่งบัดนี้ กระผมยินดี จะกราบเรียนว่า
กระผมเท่ากับเริ่มออกเดินทางแล้ว.”

“เมื่อสัปดาห์ก่อน แกก็มาถึงแล้ว และสัปดาห์นี้ แกก็จะตั้งอยู่
แค่เท่านั้นเอง, ฉันกลัวว่าแกจะหมดชีวิตเสียก่อนถึงต้นเขาหิมาลย์.”

“ไ้เท้าเข้าใจผิดมาก เมื่อสัปดาห์ก่อน กระผมเริ่มต้น ตกเข้า
มาสัปดาห์นี้ กระผมเดินอยู่ ตามทางแล้ว การวัดแผ่นดินไม่สำคัญ, ถึง
หรือไม่ถึงมันอยู่ที่เงินทุนหมื่นบาท ซึ่งผมมาขอความช่วยเหลือของ
ไ้เท้า เลี้ยงแรงไ้เท้าเป็นพระยามหาเศรษฐี ควรจะมีชื่อเสียง เกียว
ด้วยเรื่องนี้มากกว่าคนอื่น ไ้เท้าคิดแล้วหรือยังไม่ทราบ ว่าบุหรื
ของไ้เท้านั้น ถ้าทำชนิดพิเศษเป็นตราหิมาลย์ และตราหิมพานต์
สำหรับประกาศชักชวนให้คนไทยช่วยกัน อุดหนุนของไทย อันคนไทยจะนำไป
ปักปลิวอยู่บนยอดเขเวอร์เรสต์ ไ้เท้าจะไ้เงินเท่าไร จำนวนคนไทย
มีตั้งสิบล้านคน คิดดูเพียง คนละสัปดาห์ก็ไ้เงินตั้งแสนบาท
แล้ว ไ้เท้าก็จะขายไ้ตลอดปีตลอดชาติ ทั้งภายในและภายนอก

ประเทศทั้ง บุหรีลีการ์ และลีการเวสต์ การประกาศก็ไม่ยาก เพราะเรื่อง
ของผมนั้นชวนให้คนหูชั้น อยู่ แล้ว.....”

“หยดที่เถอะ พ่อ การ คำนวณเช่นนั้นเห็นจะเป็นงานของคุณมากกว่าของนาย, และวิธี คำนวณของ คุณก็ คง ต่าง กับของนายมาก นาย
มีความคิดที่จะไปให้ลุล่วงได้อย่างไร จงกล่าวให้เห็นแบบคาย นั้นแหละ
จะเป็น การแสดงปัญญาถูกต้อง ตามหน้าที่” คำพูดของเจ้าคุณนี้ เพื่อ
จะ ล้วงดู ความคิด.

“กระผมได้ เรียบ หลายหน แล้ว ว่ากระผม จะ เดินไป ขึ้น ยอดเขาหิมาลัย,
แต่เสียงเช่นนั้น กลับทำให้ได้เท่าประหลาดใจ.....”

“อ้อ! ไม่ประหลาดเลย เมื่อมันเป็นเสียง ของ แก่ไม้ไผ่ ของ
คนอื่น.”

“ขอบพระคุณ โปรตฟังด้วยก็แล้วกัน แล้วได้เท่าจะเห็นเอง ว่า
ข้าก็ย ฤทธิ วิชชานั้น มันต่าง กัน อย่างไร ถ้าใน สมัย กรุงเก่าใครมาบอก
ว่าไปขณีย์ เค้นทาง อากาศ จาก ไคราช ถึง รัชชเธิศ อุบล อุทร ได้เท่า
ก็ คง หาว่าข้าเหมือนกัน.”

“อ้อ! คุณไม่หาเลย คุณยังไม่เกิด ถึงเกิดแล้วจะเป็น
ใครก็ไม่รู้.”

“ขอรับ นั้นเป็นขณีย์หา เรื่อง คายเกิดหรือคายนุญ แต่ขณีย์หา
เรื่อง เดินไป ขึ้นเขาหิมาลัยนั้นดังนี้. ถ้าเรามี ขามอาหาร หรือขวก
สะเบียงเถอะดีกว่า ใส่กระเป๋ไปได้, ซึ่งกินเท่าไรก็ไม่รู้จักหมด

การที่เราจะเดินไปชนเขาหิมาลัย ก็น่าจะง่ายเข้ามากไม่ใช่หรือซอร์บี?”

“ก็แกมีขวต สะเบียง เช่นนั้นแล้วหรือ?”

“เมื่อใดทำให้หมื่นบาทแล้ว ผมก็มีได้.”

เจ้าคุณหนึ่ง นายพระแหง เล่าต่อไป.

“ปัญหาในเรือนนี้ทั้งหมดยก อยู่ ที่อาหาร ถ้าอาหาร สะดวกแล้ว
อื่น ๆ ก็ไม่เหลือความสามารถของ มนุษย์ ชาว อังกฤษ ที่เขาไปไม่
สำเร็จมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ นั่น เขาต้อง หอบโครง ของเขากับ หอบอาหาร
ด้วย ที่ผมจะไป คราวนี้ทั้ง ขี่โครง ของผมและอาหาร ของผม ผมจะให้
ลูก ลอยหรือบัลลูนมันหอบ.”

เจ้าคุณเห็นได้ทำที่ขึ้นว่า “อ้าว! เมื่อก็ไหนว่าจะเดินไป.”

“แต่ที่เดียวผมเดิน แต่ลูกลอยมันลอย และใน ตะกร้า ของ
ลูกลอยนั้น เป็นที่เก็บอาหารของ ผม คือผมเกณฑ์ ให้มันเป็นขามข้าว
ที่กินไม่รู้ รึก หมดด้วย เครื่องสำคัญอยู่ ที่ระกะขนาด ลูกลอยให้พอเหมาะ
เพื่อให้อาหารในตะกร้ากับไข่ใน ลูกลอยด่วง กันพอดี ให้ลูกลอย ลอยพอเหมาะ
และผมก็ รับ ซักสิ่งมัน ไปตามชอบใจ. ผมยังมีเครื่องหลัง สำหรับ ผูก
ปลายเชือกอีก ด้วย เพราะฉะนั้นมือผมก็ยังว่าง จะแกว่งหรือทำอะไร ๆ
ก็ได้ทั้งนี้ ตลอดจนถึง ขาวูชิง ลัคว้า มีราชสีห์ เป็นต้น, อาหาร
ที่ผมกินหมดเปลืองไปจะเป็นเหตุ ให้ลูก ลอยเขาและลอยขึ้น แต่อ กาศ
ลอยในลูก ลอยที่รัว ออกก็ย่อมทำให้ลูกลอยลอย น้อยเข้า พอด่วงพอดีกัน.
ถ้ามือใดผมกิน รุก เกินขนาด ตะกร้าอาหารจะเขาเกินไป ผมก็เอาก้อนหิน

หรือหิมะถล่มทะกร้าแทน. อุปสรรคของผมมีสำคัญอยู่ ๒ อย่าง อย่าง ๑ คือทวนลม แต่ฉันไม่อยาก, ถ้าเห็นไปไม่ไหว ผมก็หยุดตลอด ลอยลง โดยเอาตัวแทนก้อนหิน คือลงไปในชนพักเสียดในทะกร้า พอลมให้ช่องหรือไม่มีลมก็ออกเดินทางต่อไป. อุปสรรคอีก อย่าง ๑ นั้น คือต้นไม้ ถ้าเป็นทางที่ต้นไม้ย่อมจะกีดสายบ้าน แต่ผจญอุปสรรค ฉันเฝ้าท่าแก่ไว้ให้ผมเสร็จแล้ว เขาที่ฉันอยากนั้น ตอนบนซึ่งมีหิมะปกคลุมตลอดก็ ต้นไม้ก็ไม่มีอยู่แล้ว ส่วนตอนแผ่นดินหรือตอนล่างของเขานั้น เงินของไต้เท้าแก่ไต้ และผมก็คงมีปัญญาพอที่จะไปให้ถึงที่ควรใช้ลูกลอยจึงใช้."

"ฮะ! ก็แถวแถวจะเดินไปจากกรุงเทพฯ."

"ผมว่าผมจะเดินไปขึ้นยอดเขาหิมาลัย. ไต้เท้าขอรับเดินไป

ไหนๆ จะประหลาดอะไร นอกจากจะแสดงความสามารถหรือความบ้า แต่ผมไปคราวนี้ เพื่อจะนำของสยามไปปักในที่ซึ่งมนุษย์ยังขึ้นไม่ถึง ไต้เท้าเข้าใจละซินะขอรับ?"

"เฮละ! แต่การใช้ลูกลอยนั้นแกเป็นเอกทัศคะในทางนี้แล้วหรือ?"

"ผมเรียนไต้เท้าเพียงว่า ไต้เท้าเรียน ไม่อยากจะขอตัวถึงว่าเป็นเอกทัศคะ, แต่ผมก็ไต้เท้ารับรองแล้ว ในส่วนลูกลอยและอากาศลอยที่จะบรรจุนั้นผมทำได้หมด คือวิธีใช้ลมไฟเอาควันบรรจุนั้นหมดปัญหาใช้ไม่ได้ เพราะบนทะเลหิมะจะไปหาเชื้อเพลิงที่ไหน และวิธีใช้กรรกักตักสั้งกะสีให้เป็นไขโครเจน ก็หอยสังกะสีขึ้นไปอย่างไร

ผมจึงคิดจะล้มกบดสำเร็จ ซึ่งผมให้ชื่อว่า กบดพระแหงตามชื่อผม. กบด
นี้แรงมาก คิดกระเป๋ายาวไปขุดเดียวก็อาจใช้การได้ทั้งปี, แต่เพื่อไม่
ประมาท ผมจะคิดกระเป๋ายาวไปข้างละ ขุด. กบดนี้ ผมสมทากกบดเกลือ
หรือกบดกำมะถันนั้นเอง. กินสังกะสีด้วยสิริ. ผมจะอธิบายต่อไป
ก็ดูไม่จำเป็น, สรุปความเพียงว่า กบดพระแหง ๕ หยก ล้อด้วยยา
ผสมขึ้นสำหรับก็เป็นไฮโดรเจนเต็มลูก ลอย. ไม่ต้องหอบเอาสังกะสีไป
ด้วย. ใ้เท้าเข้าโหล่นขอรึ? แต่ในส่วนการเดินอากาศนั้น ผม
เตรียมจะปรึกษานักบินให้ถนัดเสียก่อน แต่ผมเกี่ยวข้องกับการเดินอากาศ
เฉพาะลอยเฉยๆ เท่านั้น. ส่วนตัวผมเองก็เดินดินนั่นเอง. เป็นแต่
ผมจะเดินไม่เห็นขย. และขึ้นเขาไม่เมื่อย. เพราะมีลูก ลอยช่วย ลอย
อยู่ข้างบน. ชื่อนี้แหละ ผมจะสำเร็จในที่ที่คนเดินตัวเปล่า ต้องหอบโครง
และหอบอาหารไปด้วย. ไ้ทำไม่สำเร็จมาแล้ว. นี่ก็ถึงเวลาที่ผม
นัดพบนักบินผู้ชำนาญแล้ว.” คุณาพิศา “ผมต้องรีบกราบลาไปก่อน
ใ้เท้าไปรคตัดสินใจเรื่องเงิน. และไปรคใ้ผมทวบเสียเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้น
— อ้อ! หรือใ้เท้าควรมีเวลาทวบสักหน่อย. พรุ่งนี้ผมจะ
กลับมาใหม่. วันนี้ถึงเวลาเสียแล้ว ผมต้องรีบไป.” คำนี้ ลา
ออกนอกห้องไป.

พระยามหาเศรษฐีนึกเคืองที่การพบนักรังที่ ๒ นี้จำเพาะมาทำให้
ออก จะเห็นใ้ไปด้วย. การประกาศเป็นไฮโดรเจนเหมาะสำหรับหริ สยามซึ่ง
กำลังพยายามให้แพร่หลายไปทั่วโลก. และ ไฮโดรเจนนี้พอคำที่มีไหว

พริบที ๗ ย่อมจะแสวงหาอยู่ด้วยกัน เช่นบริษัทน้ำอบสยาม บริษัท
น้ำปลา (ซัสส) สยาม เป็นต้น.

รุ่งขึ้นพระยามหาเศรษฐีพบข่าวในหนังสือข่าวที่ท่านรับ ลงว่าหน้า
ตัวโตว่า ความคิดหลักแหลมที่มนุษย์จะชนะหิมะแข็ง แห่งยอดเขาหิมาลัย
เป็นความคิดของคนไทย บัณฑิตแห่งมหาวิทยาลัย และยอดเอเวอร์เรสต์
จะได้บุกธงไทย เป็นแน่นอน, เจ้าคุณคิดว่าต้องวางหนังสือข่าว แต่
มือก็กลับจับหนังสือนั้นจนอ่านจนตลอด, อาการขบถและ โลหิต
ขึ้นหน้าปรากฏขึ้นมาเอง จนเสียงโทรทัศน์ที่โต๊ะเตือนให้รู้ตัว จึง
จับโทรทัศน์ขึ้นฟัง.

“ได้เท่า ขอรับผม กำลังถูก ห้อมล้อมด้วยคน สบายหนึ่ง สบาย
เขาพากันสืบล่าค้นหาตัวผมจนพบเข้าแล้ว ได้เท่าจะให้ผมบอกเขา
ตลอดเรื่องหรือไม่ โปรดให้คำสั่งเด็ดขาด.”

“หมายความว่าอะไร ?” เจ้าคุณถาม,

“เขาต้องการทราบว่าใครเป็นผู้ ครอบงำความคิดของผม.”

“แกละบอกเขาอย่างไรก็ตามใจแก.”

“ถ้าตามใจผม ผมก็บอกว่าคุณบริษัทหรือสยามในนามของพระยา
มหาเศรษฐีผู้เจ้าของ เป็นผู้ ออกทุนรอนทั้งสิ้น.”

เสียงเงียบไม่มีคำตอบ.

“ผมจะถือเอาคุณ ฉันทภาพเป็นความตกลงนะขอรับ ยังไงได้เท่า
ขอรับ ได้เท่าได้ ยินสวดอก อยู่หรือขอรับ ?”

“ แก่ไม่ต้องโทษ ไตรศัฟท์ ตาม เคย ของ คน ชื่น ก็ ได้ ”

“ ก็ แล้ว. เล็ก กัน ผม จะ ไป บอก เขา เตือน ”

ในวันเดียวกัน พระยามหาเศรษฐี ต้อง คำนึง ไปถึง ข้าราชการ
ชาว, เพราะ ธรรมเนียม หนังสือ ชาว เขา ไม่ ยอม พึ่ง ความ ผาย เต็ม ง่าย ๆ
และ พระยามหาเศรษฐี ก็ ประกาศ บริษัท หุ่ย สยาม เท่า ที่ จะ ประกาศ ได้
ใน กาล เช่น นั้น, รุ่ง ชื่น หนังสือ ชาว ใน กรุง เทพ ๆ ก็ เต็ม ไป ด้วย ชาว
ความ คึก อุ่น นำ พิศวง และ ทน ความ อุต หน่น อื่น งาม ของ บริษัท หุ่ย
สยาม อัน จะ ช่วย กัน นำ มา ชั่ง ความ ชื่น ช้อร ระ บอ นาม แห่ง สยาม ประเทศ
ทั่วโลก. ชาว เหล่า นั้น หนังสือ ชาว ต่าง ประเทศ นำ ไป ลง ด้วย เพราะ
เป็น ธรรมเนียม ที่ เขา ทัก กัน ใน ทาง ตระ วร คณ ความ รู้ ที่ ลึ ลับ ซึ่ง ธรรม ชาติ
ยัง ปิด ช่อน ไว้. บริษัท หุ่ย สยาม ก็ เอา การ เอง งาน เติ้ม ที่ ได้ ส่ง ชาว
โทร เลข ว่อน ไป ทำให้ โรง งาน บริษัท หุ่ย สยาม ต้อง ทำงาน ทั้ง กลาง วัน
กลาง คืน เพราะ มี ผู้ ส่ง ช้อร มาก เจ้า คุณ มหาเศรษฐี เป็น มหาเศรษฐี
ยิ่ง ชื่น แต่ นาย ณะ แห่ง กลัย เห็น บอก เขา หิมา ลัย ทำ ไป มาก ด้วย เหตุ ที่ ตัว
กำลัง เลบ ชื่น ไป ถึง สวรรค์ เสีย แล้ว ทั้ง จะ ปรากฏ ใน คำ สัน ทนา กัน ต่อ ไป

“ ก็ ฉนั้น ขอ แสด คง ความ ยิน คื เท่า เท่า บอก เขา หิมา ลัย ใน ความ ของ ชาติ
ผล ชาติ เฉลียว ของ คุณ พ ”

นี่ เป็น คำ พก ของ นาง สาว บวง เงิน รัก รม ญาติ ต่าง ๆ ของ นาย
ณะ แห่ง ที่ ผล ยง เรือน ของ หล่อน. คำ พก นั้น ประกอบ ด้วย สี่ หน้า อัน
แสด คง ความ หมา ย เติ้ม ราคา ของ คำ พก ซึ่ง ทำ ให้ นาย ณะ แห่ง วิ สัก

เหมือนแม่ทัพผู้ใดชัยชนะอย่างงดงามจนพูดไม่ออก ได้แต่แสดง
ส่งท้ายด้วยอุกฤษฏาภาพไว้,

“คุณพี่ชอบเล่นเป็นม้าไม้ แต่เห็นจะเป็นธรรมดาเนียมที่คนจะ
ทำอะไรจริงแล้ว ไม่จำเป็นเที่ยวตีของร้องขวานนะละ เรือง ออกนอกฟ้า
หิมพานต์คราวนี้ไม่เห็นคุณพี่เอ๋ยกับศิณส์ลักทำเคียว คุณพี่ซ่อน
ความลับนี้มานานเท่าไรแล้วละ?”

“อ้อ! ตั้งแต่วันที่พี่แน่ใจว่าน้ำแข็งบนยอดเขาหิมาลัยไม่แข็ง
เท่าน้ำแข็งที่นั่น.”

“เฮ้! รังหรือคะ?”

“รังสิน้อง น้ำแข็งที่นั่นพี่ขบไม่แตกเลย.”

สีหน้านางสาวยวงเงิน วิกฤษ มีเล็ดตลกขึ้น แล้วก็พูดต่อ

ไปว่า “ความองศาของคุณพี่จะเอาชนะน้ำแข็งบนยอดเขาหิมาลัย
เห็นจะช่วยให้ น้ำแข็งที่นั่นละลายหมดเป็นแน่.”

“งั้นหรือน้อง? คำพูดของน้องนี้ทำให้ยอดเขาหิมาลัยต่ำไปเป็น
กอง เพราะได้ส่งตัวพี่ลอยขึ้นไปถึงสวรรค์.” ขากการของนายพระแหง
อย่างไรตรงนี้ฟังสันนิษฐานได้.

“คำ! แค่อยอก เอเวอเรสต์ ก็ยังระฟ้าไม่ยอมให้ใครเหยียบ
อยู่ นั่นเอง, คุณพี่อย่าเพ่อมั่นใจมากนัก.”

“เพราะเหตุนี้เองที่มั่นใจในอันจะเอาชนะให้ได้ ยอดเขา

คือขอรักของพี่ ไปรักเขาใจช่วยให้พี่มีชัยด้วย.”

“ ชัยเช่นนั้นต้องสำเร็จ ด้วยความกล้า และความ ชด ทน ความกล้าทำให้ เป็นลูกผู้ชาย แต่ความ ชด ทน มัก จะ ตก เป็น ของ พวกอิฉินเสียมาก.”

“ ถ้าเช่นนั้นเรามาไปด้วยกัน พี่สาวภาว่าใจพี่มักจะเร็ว อยู่ เสมอ, เห็นจะเป็นเพราะเป็นผู้ชายนั่นเอง แต่ความกล้า พี่พอ สอนของ บัญคุณได้.”

“ ถ้าไปได้ อิฉิน เป็นไปแน่ แต่เพราะไปไม่ได้ อิฉินจึงจะตามเขาใจ ช่วยคุณพี่ ทุก ฝัก้าว และอิฉินเชื่อว่า อิฉินมีความ ชด ทนพอที่จะช่วยคุณพี่ อยู่ จนได้ชัยชนะ.”

“ น้อง สัญญาฟังนั้นนะ ? ”

“ ยิ่งกว่าสัญญาเสีย อีก ค่ะ.”

“ ชัยยิ่งกว่านั้นชีวิตพี่ต้องการ แต่ถ้าเผื่อพี่ไปไม่สำเร็จ เพราะเหตุเผอิญเป็น อัน สุกวิสัย และชีวิตก็ยังหาออกจาก ร่วงไม่ น้องจะว่าอย่างไร ? ”

“ ถ้าความกล้ายังเป็นของคุณพี่ทรายไต่ อิฉินก็จะไม่ ละความ ชด ทนที่จะเขาใจ ช่วยคุณพี่ ทราย นั้น.”

“ ความ กล้าพี่ไม่กลัว พี่กลัวแต่ความ ชด ทนที่ไม่มีเขตต์ น้องต้องช่วยพี่ ใน ความ บก พร่อง ข้อนั้นของพี่ด้วยนะ จะ และอย่าแกลังทำใ้ไม่เข้าใจพี่.”

“ อิฉินก็ไม่อยากปฏิเสธว่าไม่เข้าใจเสียทีเดียว แต่คุณพี่— ”

“พี่ไม่มีดอยหลัง ทางเดินของพี่จะผ่าน บอค เฮเวอร์เรสต์ หรือ
ไม่, พี่ต้อง กลับมา ถึง น้อง วนได้ แต่น้อง——”

“ฉันก็จะ บอคาคุณ สมบัติ เช่น นั้น อัน ทุก คน ต้อง บอคา และ ขอให้
คุณพี่ เชื่อว่า, ถึง ความ กล้าหาญ บกพร่อง ใน สตรี ความ ออกทนไม่
ควร จะ บกพร่อง เช่น นั้น ไม่ใช่ หรือคะ?”

ต่อไป นาย ณะแหง ได้ ถูก บังคับ ให้ เล่า ถึง วิถี การ ที่ จะ ไป เหยียบ บอค
เฮเวอร์เรสต์ เมื่อ เล่า จบ ตาม ที่ เคย เรียน แก่ เจ้า คุณ มหาเศรษฐี นั้น แล้ว ก็
ได้ รับ ความ ชมเชย ว่า มี ปัญญา เฉียบแหลม คู่ควร กับ ความ กล้าหาญ ด้วย,
นาย ณะแหง ยินดี หา ที่ เปรียบ มิได้ จึง ขอ คู่ ควร กับ ความ ออกทน ของ
นางสาว รัก วย ซึ่ง นาย ณะแหง บอชานัก เมื่อ คำ คอบ ปฏิเสธ หา มิใช่
เป็นการ ผิด กับ ที่ เคย มา แต่ ก่อน ๆ นาย ณะแหง จึง คิด ว่า น้ำแข็ง ใน
หิ้ง นี้ จะ ไม่ แข็ง ไป กว่า น้ำแข็ง บน บอค เขา หิมาลัย จริง และ ถ้า ละลาย
เสีย ได้ ก่อน ถึง วัน ออก เดินทาง ไป ข้าม หิมาลัย แล้ว การ เดินทาง นั้น ก็ น่า
ระงก ได้ ที่ เดียว เพราะ แท้จริง นาย ณะแหง ไม่ได้ ต้องการ ข้อ เสี่ยง
สำหรับ ตน มาก ไป กว่า ต้องการ ตัว นางสาว รัก วย มา เป็น ภรรยา แต่ หาก
ทาง ที่ จะ นำ ไป สู่ ผล สำเร็จ จะต้อง ผ่าน บอค เฮเวอร์เรสต์ จึง จำ ต้อง เกิด
อะไร เตรียม การ เดินทาง นั้น ขึ้น.

ต่อมา อีก ๒-๓ วัน นาย ณะแหง ได้ ไป รายงาน ต่อ พระยามหา
เศรษฐี ต่อไป นาย ณะแหง เชย ขน คง น.

“ได้ เค้า ขอรับ มี ขลุ่ย ขลุ่ย ขน บ้าง ซึ่ง กระผม จะ ไม่ เรียน

“ให้ใต้เท้าทรายตลอดไว้ด้วยไม่ได้.”

“อ้าว! ทำไมล่ะ บ้าหิมพานต์เป็นอะไรไปหรือ?”

“ไม่ใช่ขอรึ๊บบ บ้าหิมพานต์ก็อยู่ดี แต่นักบินผู้ชำนาญ คัด
 กันว่าที่จะให้ลูกลอยพอดิที่จะไม่เห็นยวตัวผมขึ้นไปบนอากาศ หรือลูก
 ลอยไม่ตกลงมาดินนั้นขึ้นไปไม่ได้ บางเวลาที่ลมสงบก็อาจทำได้
 แต่ถ้าเกิดพายุ.....”

“ถ้าเช่นนั้น ก็ไม่ต้องเกิดพายุ ก็แล้วกัน.”

“ถ้าใต้เท้าบังคับพระพายได้ แต่ส่วนตัวกระผม เป็นเพียง มนุษย์
 ต้องฟังเสียงของ ผู้รู้บ้าง.”

“เสียงนั้นมาเข้าเกินไปแล้ว คุณกับลูกลอยของคุณจะ
 ต้องออกไปบ้าหิมพานต์จนได้.”

“ผมไม่ยืนยันที่จะไปตามที่คิดไว้ แต่ตามเหตุผล ถ้าไป
 ไม่ได้และขึ้นไปก็จะเป็นการลงมหาชน.”

“ก็เพราะเราจะไม่ลงมหาชนนั่นสิ คุณจะต้องไป แม้พระพายก็
 จะเข้ามาก็ดังขวางไม่ได้.”

“มหาชนยังไม่ได้ถูก ล่อ ลงเลยทีเดียวขอรึ๊บบ ชาวในหนังสือข่าว
 ได้ให้ความพิศวงแก่คนทั้งหลายโดยเขาไม่ต้องรับความเสี่ยงหาย และ
 ได้เท่ากับบริษัทผู้หุ่ของใต้เท้าก็ได้ มีการประกาศมากอยู่แล้ว.”

“แกผิดถนัด.” เจ้าคุณชักฉุน “ฉันยังไม่ได้ประกาศสนใจ
 ของฉัน ฉันทำอะไรครึ่งๆ กลางๆ ไม่ได้ หน้าที่ของฉันที่เกี่ยวกับ

มหาชนควรวินจะสำเร็จเกิดขาดได้ ต่อเมื่อฉันได้จัดการให้แก่พร้อมเสร็จ
และส่งแก่ออกเดินทางตรงไปบ้านหิมพานต์ เข้าใจไหม นายพระแหง?
ฉันสงวนสิทธิที่จะให้แก่ทำการตามสัญญาทุกประการ ตลอดจนกระทั่ง
ขึ้นโรงศาลก็เอา เพราะฉันได้ดำเข้าไปเกี่ยวข้องกับมหาชนแล้ว."

"ขอรับ, กระผมก็เห็นใจได้เท่า ได้เท่าได้ดลาลงทุนในการ
สร้างลูกลอยแล้ว และยังจะต้องลงทุนต่อไปอีก ถ้าฉวยไม่สำเร็จ
ได้เท่าที่จะเข้าเฝ้ามากไปเปล่า ๆ กระผมจึงรู้สึก เป็นหน้าที่ต้องกราบ
เรียนเหตุการณ์ความเป็นไปทุกสิ่งทุกอย่าง."

"ก็แล้ว เราไม่มีอย่างอื่นนอกจาก 'หน้าเงิน' ไปจนถึง
บอกเขาเอเวอเรสต์. เมื่อฉันไม่อยากจะแก้มขื่นให้ฉันเกี่ยวข้องกับ
แก้อยู่ ร้อยแล้วว่าถ้าฉันเกี่ยวข้องกับสิ่งใด สิ่งนั้นจะไม่สำเร็จไม่ได้
แต่วันฉันบอกแก่ว่า แก่ต้องไปถึงบอกเขาเอเวอเรสต์ หรือไม่ถึง
เพราะตายหรือค้างเหลืออยู่ คามทาง ฉันพูดเช่นนั้นซักเจนหรือยัง?"

นายพระแหงคิดในใจว่า เศรษฐีจะต้องชี้เห็นยวและหน้าเลือด
เช่นนั้น ลักษณะโหดเหี้ยมนี้เอง กระมัง ช่วยขึ้นคนให้เป็นเศรษฐี
เงิน ๓ - ๓ พันบาทเสียตายยิ่งกว่าชีวิตมนุษย์ จะพากันด้วยเหตุ
ผลก็คงไม่มีประโยชน์ อนึ่ง คนก็ไม่แน่ว่ามีเหตุผลนี้ก็ เอาไว้
เวลาอื่นดีกว่า จึงเลยลาและหิบบหมวกไม่ทำออกจากห้องไป.

ไม่ช้า นายพระแหง กับนางสาว รักรวย ก็นั่งสนทนากันอยู่ใน
สนามหญ้าหน้าเรือนของเจ้าหล่อน.

“ ฟักกัในระหว่างเขาควายเสียแล้ว, ”

“ เขาควายอะไรคะ คุณพี่ไม่กลัวไม่ใช่หรือคะ ? ”

“ อ้อ! ไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับกลัวเลย เป็นปัญหาเกี่ยวกับอุปสรรคทั้งชนทั้งล่องเท่านั้น คือเจ้าคุณมหาเศรษฐี ท่านจะไม่ยอมเหลียวหลังเลย, ท่านจะบังคับแม่องค์พระพายเอง และข้างฝ่ายนักบินผู้ชำนาญเขาแนะนำให้ คิดถึง พระพายให้ มาก หมายความว่าพายุหิมะบนยอดเขา. ”

“ วิเศษจริง คนเช่นนั้นแหละ อธิษฐ์บูชา. ”

“ ใครล่ะ ? ”

“ เจ้าคุณมหาเศรษฐีนั่นสิคะ คนใจเด็ดเดี่ยวเช่นนั้นหายากควรเคารพบูชายิ่งนัก ความเด็ดเดี่ยวของท่านกับความกล้าหาญของคุณพี่คงถึงซึ่งชัยชนะทุกอย่าง, คุณพี่คงไม่ยอมให้อุปสรรคอันใดมากีดขวาง และเจ้าคุณก็คงช่วยคุณพี่จนล่อง, ชัยชนะของคุณพี่จะทำให้พวกนักบินทั้งหลายพูดไม่ออกไปตามกัน. เจ้าคุณท่านวิเศษจริง นี่ถ้าเป็นเศรษฐีอื่น ๆ พอได้ข่าวระแคะระคาย ว่าเงินอาจะสูญเปล่า จะมีตระหนกตกประหม่าแต่หรือ นี่ท่านยังอยู่ในการจ่ายบ้างไหมคะ ? ”

“ ไม่มีเลยเทียวน้อง ท่าน ออก จะเท่าไรเท่ากัน พี่อยากไม่ให้ท่านจ่าย ท่านก็ยัง จะอยากจ่ายเสียอีก. ”

“ นั่นสิ น่าบูชาท่านแท้ ๆ อธิษฐ์บูชาความเด็ดเดี่ยวของ

ท่านเท่า ๆ กับบูชาความกล้าหาญของคุณพ่."

นาย ณะแหง เห็นท่าไม่ชอบกล ไม่ใช่เวลาจะถอยได้ โดยปราศจาก อันตราย และ อันตรายในที่นี้ก็คือ น้ำแข็งในบ้านนี้ กลับแข็งขึ้นอีก นับว่าเป็นอันตรายใหญ่หลวงนัก นาย ณะแหง จึงเกิดใจป้ำ และ ทอບว่า.

"เมื่อใด น้ำอมฤตเช่นนี้ อุปสรรคอะไรจะรบกวนเล่า น้ำอมฤตนี้เป็นสิทธิของฟ้าใช้ไหม้?"

มีคำตอบค่อย ๆ ว่า "ค่ะ"

อุปสรรคอันยิ่งใหญ่กว่าพระพายได้เกิดขึ้น ทำให้ การ ออก บำ หิมพานต์ ของ นาย ณะแหง ต้อง งต ัว ชว ุควาว คือ กรด เกลือ หรือ กรด กำมะถัน ซึ่ง นาย ณะแหง ต้อง ใช้ เป็น สรรพคุณ สำหรับผสม กรด คึก ไหม้ ซึ่งให้ ชื่อ ว่า กรด ณะ แหง นั้น เมือ ญ จาก ตลาด เนือง ด้วย การ ยุทธกิฬา ซึ่ง พวก แหก ซอ เขา กรด นั้น ๆ ไป ชัก ลัก ปย ขา ย เลีย หมด เจ้า คุณ มหา เศวต ุผู้ ไม่ ย่น ย่อ ต่อ ขา ย อุปสรรค ก็ ต้อง ขอม รัง รอ ด้วย ลก ปย อุปสรรค ฝ่าย นาง สาว บวง เงิน วักร ย นั้น ถอด ความ หด ทน เป็น คุณ สมบัติ ของ หญิง ก็ ขอม รอ ได้ ขยู่ เอง, และ เมือ รัง ต้อง ขบ ลง เพียง เท่านั้น.

เสนาศึกษา เมษ. ๖๖.

โทษโดยควรแก่ โทษานุโทษ

—๑—

กองสอคนแหม แห่งจีนประโตไต้ทวายข่าวหลายทาง ประกอบกันว่า อ้าย
โรว์ทัวสำคัญมาชุมนุมอยู่ในฉ้าเขาสีปัว สมาชิกของกองนั้นผู้ได้รับคำสั่ง
ให้ออกสอคนแหม, เพื่อจะไม่ปล่อยให้เวลาล่วงไปแม้แต่นาทีหนึ่ง, จึง
ออกค้อมสะกดรอยขึ้นไปตามทางซึ่งพรรคไม้บูกรุกนจะไม่เป็นทางอยู่แล้ว
เพราะเหตุที่ไม่ค่อยมีคนเดิน. ทางนี้ลัดเลี้ยวไปตามลูกเขา บางแห่ง
ก็ชันบางแห่งก็ลาด บางแห่งเป็นดินเหนียวสะทก แต่บางแห่งเป็น
กรวดหินก้อนตะปุ่มตะป่ำเดินลำบาก. เวลานั้นจำเพาะเป็นกลางคืน แต่
พระจันทร์ไม่เข้าด้วยผู้ผิด ช่วยฉายแสงสว่างเท่าที่วันเพ็ญสามารถจะ
สว่างได้ เจ้าหน้าทั้งแห่งกองสอคนแหมผู้หนึ่งจึงค่อยขึ้นย้ายขึ้นไปด้วยความ
องอาจ และด้วยน้ำใจมันยิ่งกว่าก้อนหินซึ่งเขาเหยียบไถลทนเกือบล้มบ่อยๆ.
ความมั่นใจของเขาอยู่ที่ปืนซึ่งเขาเชื่อแล้วว่า ต่อให้อ้ายมหาโรว์ทัวลือ
ก็ไม่มีปืนวิเศษเท่าเขาผู้เป็นเจ้าพนักงานกำลังจะตามจับมัน, ปืนคือความ
มั่นใจของเขา. ประทุกระสุนสิบสองนัดเต็มปรี, ปากกระบอกคอยจ่อ
ในที่ขยี้ขันอยู่เสมอ.

กล่าวถึงอ้ายผู้ร้าย ทั่วมันเวลานั้นก็อยู่บนเขาจริง แต่ไม่จำเ็น

อยู่ในถ้ำ, ที่อยู่ของมันจะเอาเป็นหน เป็นแห่งไม่ได้ แต่หูของมัน
 คืบ กับเสียง กรอบแกรบ หรือเงาตะคุ่มๆ รอบตัวมันเสมอ. มันรู้จักใช้แผ่นดิน
 เป็นโทรศัพท์ โดย หมอบ เอียงหลังฟังให้สนิทกับพื้น. แม้ละ, มันเห็น
 คำรวก่อน คำรว เห็นมัน. จะเป็นใคร มาร้าย หรือคืออะไรก็ตาม มัน
 ตกลงใจทันที ว่า จำต้อง พบกัน อย่างไร และที่ตรงไหน, ฮาวูสำหรับตัวผู้ร้าย
 เช่นนี้ ไม่ว่าเวลานั้นหรือหลัง ไม่จำเป็นต้อง กล่าว ก็เข้าใจกันแล้วว่า
 ตัวมันอยู่ไหน ฮาวูของมันก็อยู่ที่ตัวมันนั่นแหละ, ที่ที่มันเลือก พยแอก
 ของมันหรือใครก็ตาม — นี่ รว ค่อนทางจะถึงถ้ำ และเป็นทาง คดเคี้ยว
 ข้าง ลูก เขา กว้าง พอคนเดี่ยวเดินได้เท่านั้น.

พอประจันหน้ากันในระยะไม่เกิน ๔ หลา คำรวกก็อยู่ในท่าเตรียมยิง
 ซ้ายหรือขว้างทัก แพลเป็นภาษาไทยได้ความว่า “ข้าก่อน ที่แกถือนั้น
 ไม่ใช่คันพื้น, แกก็เป็นคำรว ไฉนจะมาทำร้ายร่างกายราษฎรของ
 ประธานาธิบดีเล่า?”

คำรว “ถ้ำแกเป็นพลเมืองดีก็วาง ฮาวูและยอมให้ชันสูตร นอก
 จากมีคั้งข้อที่ผิด คุณแกจะมีอะไรในตัวอีก กระมัง?”

โร “ช่างเถะซันนั้น แต่แกจะเล่นซ้ำทำไหน?”

คำรว “แกต้องเดินไปข้างหน้าช้า มิฉะนั้นก็เป็นศพให้ข้าลากไป.”

โร “ขอยโร ข้ายังไม่อยากตาย แต่ข้าจะผ่านแกอย่างไร? ทาง
 มันแคบเห็นไหม?”

ตำรวจ “ก็จะต้องสวนกันเอาแก้วอะไรเล่า?”

โร “ถ้าตรงขึ้นไป ก็ไปขึ้นยอดเขานั้นซิ,”

ตำรวจ “ขึ้นเป็นชั้น บนยอดเขาคงมีที่หลีก แล้วจึงเดินตามกัน กลับลงมาใหม่. กลับหลัง—หัน, หน้า—เดิน.” โร ปฏิบัติตามคำสั่ง ทั้ง ๒ คน เดินตามกันเงยไปสักครู่หนึ่ง ตำรวจเกิดปัญญาเขี่ยขึ้นว่า “ทำไมแกไม่ยิงข้า?”

โร “ย้ายปืนที่ข้าพกมันจำเพาะยิงได้แต่เวลาที่มีลูกปืนเสียด้วย.”

ตำรวจยิ้ม ไม่ใช่เพราะขัน เพราะผู้ร้ายของตัวไม่มีลูกปืนนั่นเอง แล้วก็ตั้งทำนองปืนที่ศีรษะผู้ร้าย เดินสะกดตามไปอย่างสง่าผ่านผืนไม้ซากก็มาถึงทางเลี้ยวเป็นซอกซอกเข้า ผู้ร้ายจึงกระโดดถอยลงพื้นทางไปๆ กระต่ายป่า ตำรวจไม่ทันรู้ตัวและไม่ทราบลู่ทาง จึงออกคำสั่งให้ผู้ร้ายหยุดทันที แล้วค่อยย่อตัวระวังยิง แอบไหลเขาค่อยๆ พื้นหัวเลี้ยวออกไป.

พอประจบหัวเลี้ยวโรผู้หมอบพุ่มหลบกระบอกปืนอยู่ ก็ผงะขึ้น จับปืนและแขนตำรวจไว้, ทั้ง ๒ ฝ่าย ประทะกัน อย่างรุนแรงเท่าที่จะทำได้ ในที่แคบเช่นนั้น, จนก้อนหินหลุดกล่นลงไปตามหน้าผาเสียงผลวะผลวะ.

โร “เราเห็นจะต้องหล่นตามก้อนหินลงไปด้วยกันทั้งคู่ แน่ละ กันไม่ยอมหล่นคนเดียวเป็นแน่.”

ตำรวจ “แน่ละ กันก็ไม่ยอมหล่นแต่ลำพังเหมือนกัน แต่แกผู้ต่อสู้และทำร้ายเจ้าหน้าที่จะต้องถูกเพิ่มโทษอย่างสาหัส.”

โจร “ถ้าเราไ้ หล่นลงไปด้วยกันทั้งคู่ กันไม่หวั่น ในการจะถูกเพิ่มโทษ, และ แกก็อย่าหวังในการจะได้บำเหน็จความชอบ เพราะเราจะทอดค้อนกัน ตรงไป เข็มหมุดบาลเลียบ ที่เคี้ยว.”

ตำรวจ “ก็แกยอมให้ข้ารับเสียที ๆ จะมีดีกว่าหรือ?”

โจร “ก็แกล่ะ จะยอมให้ อะไรข้าบ้าง? มาแบ่งครึ่งกันเอาไหมล่ะ?”

ตำรวจ ออก คุณ แต่จะปล้ำให้ ตก เขา ลงไป ด้วยกันทั้งคู่ ๒ คน ก็เกรงว่ากอง สอดแนมของจีนจะรู้ จะเสียเจ้าหน้าที่งาน ผู้สามารถไปทั้งคน จึงเพียงแต่ย้อนถามว่า “แบ่ง ครึ่ง อย่างไร กันเว้ย?”

โจร “ข้าเล็กเป็นโจร และแกเล็กเป็นตำรวจ.”

ตำรวจ “อู่วะ, ข้าอดส่ำห้อยโครงขึ้นมาจนถึงเพียงนี้แล้ว แกจะให้ข้าออกจากหน้าที่ไป เจอะข้าว่ คุ้มกับเมื่อกวาดเค็มเช่นนั้นหรือ?”

โจร “ไม่ใช่เช่นนั้น แกยังไม่ได้ฟังกันตลอด, ข้าหมายความว่าเราทั้งคู่ เปลี่ยนอาชญากรรมใหม่ ไปตั้งทำมาหากินอย่างพลเมืองที่ข้ามีเงินจะซื้อนาแบ่งให้แกได้ อย่างพอใจเชียวล่ะ.”

ตำรวจ “อู่วะ, แกนี่ถูกเจ้าหน้าที่งานของรัฐบาล.”

โจร “ถ้าแกไม่ต้องการ เราก็ไม่มีอย่างอื่นนอกจากจะทอดค้อนกัน กลิ้ง ลงไป เสีย เคี้ยวนี้.”

ตำรวจให้ อัค อันตัน โห ชีวิตของวันนี้ถึงจะตายก็ไม่ว่า แต่มันเกี่ยวด้วยจะตัดเสียเจ้าหน้าที่งานผู้สามารถของท่านไปทั้งคน อย่าเลย

ลอง สงบ สงคราม กัน เสีย พัก หนึ่ง แล้ว จึง เหวง กัน ต่อ ไป ทาง ที่ ก็ จะ
ได้ ตัว ผู้ร้าย โดย ไม่ ต้อง เสีย ชีวิต ให้ หน้าที่ เขา นี้ ก็ อย่าง นี้ แล้ว จึง เชิญ
กนิยาน ไหว ว่า,

“เรา พัก รม กัน เสีย ครู่ หนึ่ง แล้ว ไป ทดลอง กัน ใน ที่ ที่ คับ ข้น น้อย กว่า นี้
มี เหมะ กว่า หรือ? แก เห็น อย่าง ไหว?”

โร “แต่ แก ต้อง สัญญา ให้ ข้า อย่าง ข้า ว่า.”

ตำรวจ “เฮ ล่ะ ข้า ยอม สัญญา เพื่อ รักษา มรรยาท ของ ตำรวจ
ที่ ไม่ ฆ่า ผู้ร้าย โดย ไม่ จำ เป็น.”

โร “แก เป็น ตำรวจ ดี มาก, ขว้าง ปืน ลง ไป ใน เหว เดียว นี้ แล้ว
เรา จะ ได้ เถิน ต่อ ไป ให้ ตัว เขา เท่า ๆ กัน.”

ตำรวจ ปลง ใจ ใน การ พัก รม แล้ว จึง ยอม ทำ ตาม คำ โร แล้ว ทั้ง ๒ คน
ก็ เถิน ขึ้น ไป ทาง ขอบ เขา และ เข้า ไป พัก ใน ถ้ำ ที่ หลับ ฝา เลียง कु และ สันทนา
กัน อย่าง อิ่ม หนำ สำราญ ไม่ ผิด กับ ที่ เขา เห็น ชั่ว เหว เมื่อ สมัย ช้อง กัง.

* * * * *

รุ่ง ขึ้น เข้า มี พวกรบ บ้า เละ ลัด มา ตาม วิสัย แต่ แทน ที่ จะ พย สู้ กรบ ฆ่า
กลับ ได้ พย มนุษย์ ๒ คน ซึ่ง เห็น คน เป็น หมู และ เข้า ว่า หั มัค เลีย
แน่น โดย ไม่ ทน ให้ รู้ ตัว. “อย่า ทำ ฉนั้น เลย พี่ ฉนั้น เป็น ลูก ชาย คน
เกี้ยว ของ แม่ เป็น ง่อย เกีย และ ญาติ พี่น้อง ชี้ หมค, อี เปะ ของ ฉนั้น มี ใน
ข่าม ๒-๓ อัน พี่ เขา ไป แบ่ง กัน เละละ ฉนั้น อุทิศ ให้ ละ ฉนั้น ขอ แต่
ชีวิต ไว้ เลี้ยง มารดา ก่อน.”

ทั้ง ๒ คนเว้นชีวิตให้ตามขอ แต่ช่วยกันเข้าถลกเสื้อผ้าของ

พรวนหมด.

“เสื้อฉันท่านแล้วพี่ ปล่อยไว้ให้ฉันเถอะ ทางเก่งพี่จะเอาทีเขา
ฉันไม่ว่าหรอก ฉันนั่งผ้าคาดพุงแทนก็ได้ แต่เสื้อไม่มีฉันทนหนาว
ไม่ไหว ถ้าฉันตายแม่ก็ต้องตายอีกชีวิตหนึ่งด้วย เวณาสัตว์
ผู้ยากเกิด.”

พอถลกเสื้อผ้าออกหมดแล้ว ไวรก็เปลี่ยนเขาเสื้อผ้าของตน
แต่งให้พรวน, และเขาเสื้อผ้าของพรวนมาแต่งตัวเองเสีย, แล้วบอกว่า
“กูซี, พอใจหรือยัง? ข้าก็ไม่อยากให้เองหนาวตายเสียก่อนเหมือน
กัน.” ทั้งนี้ไวรก็กลายเป็นพรวน พรวนก็กลายเป็นไวรไป.

* * * * *

คดีในศาลเป็นความลึกถึย แต่พะยาน ๒ ปาก คือ ตำรวจปาก ๑
พรวนปาก ๑ มีน้ำหนักมาก คดีจึงเป็นไปในทางที่ให้ผู้ร้ายต้องรับโทษ
โดยควรแก่โทษานุโทษ ตามธรรมเนียมแห่งรัฐบาลอันเจริญของจีนปุระ. ดังนั้น
บุตรชายคนเดียวของมารดาช้อยซึ่งอยู่ในเครื่องแต่งตัวไวรก็ต้องไปเข้าคุก.

ในไม่ช้าตำรวจลาออกจากหน้าที่ ออกไปทำไร่ไถนาใกล้เคียงกับ
เพื่อนคน ๑ ซึ่งชื่อนาแบ่งให้กันคนละ ๓,๐๐๐ ไร่ และทั้ง ๒ คนปฏิบัติตน
อยู่ในบทกฎหมาย ตามที่พลเมืองดีทุกคนของจีนปุระจะพึงปฏิบัติ.

เสนาศึกษา กุมภาพันธ์ ๒๕.

